

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 6 • Perjantaina 16. maaliskuuta 2007

58. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunta kokoontui pitkästä ajasta yhteispotrettiin. Vasemmalta puheenjohtaja Pertti Hartikka Mäntylästä, Raija Hjelm Humppilasta, Ville Laakso Loimaalta, Risto Jalonen Raisiosta, Antti Eklund Loimaalta, Eira Savolainen Nurmijärven Klaukkalasta, Jarmo Syväsen (tästä kokouksesta eteenpäin Jaakko Taitosen) varahenkilö Asko Kojo Vantaalta, Ritva Kätkä Loimaalta, Jorma Rouhiainen Jaalan Kimolasta, Sirkka Lukka Mellilästä, Jorma Kaartinen Tuusulasta ja Lauri Kohon varahenkilö Eino Vepsä Loimaalta. Kuva Lauri Laukkanen.

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunta Sarka-museossa Jaakko Taitosesta uusi varapuheenjohtaja

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunta ja hallitus kokoontuivat viime lauantaina kokouksiinsa Suomen maatalous-museo Saran upeissa tiloissa. Kokouksen päätyttyä tutustuttiin museonäyttelyyn Eino Vepsän opastamana. Näyttely herätti myönteistä kiinnostusta. Useampi ajatteli tulevansa paremmalla ajalla uudestaan.

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunnan kokousta johti puheenjohtaja Pertti Hartikka. Hän olisi halunnut päästä tehtävästään ”eläkkeelle”, mutta vielä tässä kokouksessa se ei onnistunut, joten hänet valittiin jatamaan puheenjohtajana. Uudeksi jäseneksi valtuuskuntaan (kylläkin jo toistamiseen) valittiin hallituksen varajäsen Jaakko Taitonen valittiin valtuuskunnan varapuheenjohtajaksi. Loimalaisena hän pääsee ehkä helpommin edustamaan Kurkijoki-Säätiötä täällä Länsi-Suomessa. Myös hallituksen kokoukset ovat usein Loimaalla tai Turussa.

Kokous eteni hyvin sopuisasti. Säätiöllä ei ole ongelmia. Sääntömuutosesi-

tys hyväksyttiin. Sääntöihin otettiin omaksi pykäläkseen museoasia. Sitä vaatii Museovirasto, jos siltä haetaan avustusta museotoimintaan. Muutosasia tarvitsee vielä toisenkin kokouksen hyväksynnän, joten se otetaan esille toistamiseen ensi keväänä.

Kurkijoki-museolle joudutaan laittamaan uudet kyltit. Tielaitoksen säännöt opasteista ovat muuttuneet. Siitä käytiin keskustelua.

Yhteistyökumppaneita ehdoteltiin.

Hallitus ja valtuuskunta

Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtajana jatkaa Anna-Maija Nurminen-Lempinen Espoosta, varapuheenjohtaja on Pirkko Riikonen Pöytyältä. Hallituksen muut jäsenet ovat Marja-Leena Virtanen Loimaalta, Lauri Laukkanen Raisiosta ja Timo Rouhiainen

Oripäästä. Heidän henkilökohtaiset varahenkilönsä ovat vastaavassa järjestyksessä: Ismo Häyhä Porista, Jarmo Syvänen Ylöjärveltä, Riitta Sainio Helsingistä, Taina Haavisto Loimaalta ja Taina Lehto Loimaalta.

Valtuuskunnan varsinaiset jäsenet (suluissa varajäsenet) ovat puheenjohtaja Pertti Hartikka (Jari Jääskeläinen, Alastaro), varapuheenjohtaja Jaakko Taitonen (Asko Kojo, Vantaa), Antti Eklund (Maija Inki, Turku), Raija Hjelm (Aslak Sarre, Vantaa), Risto Jalonen (Kaarlo Kojo, Lieto), Jorma Kaartinen (Asko Sairanen, Loimaa), Lauri Koho (Eino Vepsä, Loimaa), Ritva Kätkä (Lauri Poso, Loimaa), Ville Laakso (Kari Äikä, Loimaa), Sirkka Lukka (Eila Rantala, Mellilä), Jorma Rouhiainen (Tapio Nikkari, Tampere) ja Eira Savolainen (Vesa Lukka, Turku).

Tilintarkastajiksi valittiin edelleen Aki Nokso-Koivisto, HTM, Loimaalta ja Kaarlo Kojo Liedosta. Varatilintarkastajina jatkavat Jorma Tiirakari, HTM, Somerolta ja Osmo Kangasperko Loimaalta.

Kokouksen pöytäkirjan tarkastavat Ritva Kätkä ja Ville Laakso.

Varapuheenjohtajan tehtävät tässä kokouksessa jättänyt Jorma Rouhiainen Jaalasta sai vastaanottaa hallituksen puheenjohtajalta Anna-Maija Nurminen-Lempiseltä Karjalan Liiton pronssisen ansiomerkin.

Sivuillamme TÄNÄN mm.

Leo Kojo 75 v.....	3
Eklund: Viedäänkö kannotkin metsästä?	5
Piiskakurssilla	6
Orpopojan letkajenkka	7
Kurkijoki-Seuran vuosi 2006	8-9
Historiaa maan alla ja päällä	9
Pilkkikilpailutuloksia	10-11

Seuraavat Kurkijokelaiset ilmestyvät

30.3., 13.4., 27.4., 11.5., 25.5., ...

Kiusatut

Nykyisin kuulee useasti tarinaa kiusaamisesta ja kiusatuista. Varsinkin koulukiusaaminen lienee muodissa, jos puheisiin on uskominen.

Olikohan ennen vanhaan sellaista sanaa edes keksittyään? Jos kouluilla oli jollain oppilaalla poikkeava luonne, saivat opettajat hänet ojennukseen. Ainakin niin oli maalaiskylillä kuten Hiitolan Pukinniemiälläkin. Meillä oli äärettömän kunnioitettu ja pidetty opettaja Reino Kokkonen Alli-vaimoineen. Ja alaluokkia opetti hyvin harrasmielinen Anna Suni. Ei voi muuta kuin kiitoksella muistella heidän antamiaan elämäneväitä.

Näihin niin sanottuihin ”kiusattuihin” voisin määrittellä veljeni Veikon, joka osasi kääntää asian kiusaajiaan vastaan, loukkaantumatta kiusaajistaan. Esimerkiksi hänen puhevikaansa kaverit koittivat nauraa, mutta Veikko nauroi sille itsekään suuttumatta, ja se vei kiusaajilta pohjan pois.

Koulussamme oli tapana pyytää selityksin anteeksi tunnilta myöhästymiset. Kerran herätyskellosta oli vieteri lauennut tai katkenut, ja se aiheutti Veikon myöhästymisen. Anteeksi pyytäminen sujuikin moitteettomasti, mutta tuo vieterin katkeaminen olikin jo hankalampi tapaus: vieteristä kun tuli ”vieteli”. Syy myöhästymiseen sai aikaan luokan naurut, joihin Veikokin yhtyi ja toisti sanan vielä kerran. Vietelistä tulikin Veikolle elämänpituisen lempinimi hyvien tovereiden joukossa.

Vielä tuohon kouluaitariaan palatakseni. Talvella koululla oli aina pitkä mäkilatu, joka lähti koulun yläpuolelta Kostiaisen metsästä jatkuen läpi koulun pihan ja pienen koivikon ylittäen vielä maantienkin jatkuen Mykrän pellolle ja radanvarteen. Autoliikennettä ei tiellä ollut, ja hevostiehetkin tiesivät varoa laskijoita. Kun veljeni lähti mäenpäältä, huuteli hän: ”Pois alt, Vieteli tulee”, vaikka hän jo tuolloin osasikin ärrän sanoa hyvin. Täytyisiköhän näiden nykykiusattujenkin itse vähän myötäellä kiusaajien kanssa?

Toisen esimerkin kertoi opettaja Kokkonen minulle. Edellisellä tunnilla oli puhuttu maanvetovoimasta, ja Veikko oli koko oppitunnin ajan ollut hyvin poissaolevan näköinen. Seuraavalla tunnilla oli kirjoitusta, ja veljeni istui nenä lähes pulpetin kannessa kiinni. Opettaja työnsi (leikillään) karttakepin Veikon paidankauluksesta selkään ja kysyi samalla: ”Mitä se Vieteli niin tarkasti katsoo?” ”Kahoha, ku se maa vetää puolehii, etten jäis killumaa kattoo”, kuului pojan vastaus.

Luulen, että veljeni oli hyvien kavereidensa kesken enemmän Vieteli kuin Veikko, eikä se ollut pilkkamielellä mainittu, vaan lämpöisellä toveruudella ja ystävyydellä. Vielä hänen kuolemansa jälkeenkin jotkut ovat kysäisseet minulta Vietelin viime vaiheista. Hän itse hyväksyi lempinimensä täysin.

Aino Koppi

SOTIEMME VETERAANIT

VETERANERNA FRÅN VÅRA KRIG

Talvisodan päättymisestä tuli 13. päivänä kuluksi 67 vuotta. Vieläkin, vaikka tiedetään, mitä kaikkea jälkepäin on tapahtunut, tuo päivämäärä koskettaa kaikkia karjalaisia. Eniten tietenkin se liikuttaa tuon päivän omakohtaisesti kokeneita. Tänäkin vuonna karjalaiset monilla paikkakunnilla kokoontuivat yhteen muistelemaan tuota päivää.

Siis vuosina 1939-1945 Suomi taisteli. Kaikki eivät palanneet. Ne, jotka palasivat, tarvitsevat yhä meidän apuamme. Tänävuonna järjestetään valtakunnallinen keräys, jossa ensimmäisen kerran mukana ovat kaikki veteraanijärjestömme: Sotainvalidien Veljesliitto, Suomen Sotaveteraaniliitto, Rintamaveteraaniliitto, Rintamanaisten Liitto ja Kaatuneiden omaisten Liitto. Keräyksen suojelijana toimii Tasavallan Presidentti Tarja Halonen.

"Sankari, jylhä sotilas, maa ja kansa suorana käyden sankoin rivein. Tarkoitus yksi ja vakaa: seistä ja viimeiseen mieheen..."
Aili Hellin Kurri

Talvi-, jatko- ja Lapin sotiin osallistuneita sotiemme veteraaneja on vielä elossa 85 000. Heistä 14 tuhatta on sodissa vammautuneita. Rintamalla erilaisissa tehtävissä olleita naisia on jäljellä 29 000 ja sotaleskiä 1 400. Sotiemme Veteraanit 2007 -varainhankinnalla kerättävät varat käytetään sotainvalidien, muiden sotiemme veteraanien sekä miesten ja naisten elinolojen parantamiseen. Tavoitteena on, että kaikki sotiemme veteraanit ja sotalesket voisivat elää itsenäisesti omissa kodeissaan mahdollisimman pitkään.

Nyt on meidän, jotka olemme saaneet asua koko ikämme rauhassa itsenäisessä Suomessa, vuoro auttaa itsenäisyytemme turvanneita veteraaneja. Me voimme myös käyttää äänioikeuttamme siten, että saisimme Arkadianmäelle 200 järkevää edustajaa turvaamaan maallemme ja kansalaisillemme jatkossakin rauhan sekä inhimilliset elinolosuhteet.

Raija Hjelm

Hartaus sunnuntaiksi 18.3.
4. paastonajan sunnuntai

Miten me selviämme tästä kaikesta?

"Mistä voisimme ostaa leipää, että he saisivat syödäkseen?" Mistä saisin aikaa ehtiäkseni tehdä kaiken, mitä minulta odotetaan? Miten voisimme selvitä vain yhden palkalla, kun toinen jäi vaille työtä? Mistä löytäisin voimia kestää tämä sairaus ja yksinäisyys? Olen voimaton näiden vaikeiden ihmissuhteiden kanssa.

Elämä asettaa ajoittain eteemme haasteita, joiden edessä omat mahdollisuutemme selvitä näyttävät peräti riittämättömiltä. Elämä tuo eteemme varojamme, voimiamme, taitojamme ja rakkauttamme vaativia, lähellä ja kaukana olevien tarpeita, joihin meidän näyttää olevan mahdoton vastata. Meissä itsessämmekin on tarvitsevuutta, joskus niin kipeää, että vastausta ei tunnu löytyvän. Jää vain kipua, pitkäsi aikaa.

Kauan sitten Galileanjärven toisella puolen suuri, nälkäinen väkijoukko ja Jeesuksen oppilaiden huoli: "Mistä voisimme ostaa leipää, että he saisivat syödäkseen? Kahdensadan denaarin leivistä ei riittäisi heille edes pientä palaa kullekin..." (Joh. 6:1-15) Miten me selviämme tästä?

Sitten havainto: "Täällä on pieni poika, jolla on viisi ohra-leipää ja kaksi kalaa." Ja heti epäily: "Mutta miten ne riittäisivät noin suurelle joukolle?" Emme ole sittenkään aivan tyhjin käsin. Mutta se mitä on, näyttää täysin riittämättömältä siihen nähden mitä tarvitaan.

Uskoa on se, että lähdemme liikkeelle sillä vähällä, mikä meillä kunakin hetkenä on. Lähdemme liikkeelle siitä vähästä, minkä kunakin hetkenä ymmärrämme evankeliumin rikkaudesta. Lähdemme liikkeelle, vaikka se mitä on, näyttää riittämättömältä. Kuljemme yhdessä toisten kanssa, heidän joilta puuttuu vielä enemmän. Jaamme heidän kanssaan, joilla ei ole mitään. Tällä luottamuksen ja jakamisen tiellä se, mikä aluksi näyttää mahdottomalta, tulee vähitellen mahdolliseksi.

"Jeesus otti leivät, kiitti Jumalaa ja jakoi leivät syömään asettuneille. Samoin hän jakoi kalat, ja kaikki saivat niin paljon kuin halusivat."

Juha Raatikainen

Kirjoittaja on Kymin seurakunnan kirkkoherra.

Kuolleita

Rakas puolisoni,
äitimme ja mummomme

Helvi Matilda HEIKINMAA

o.s. Mäkikoski

* 15.3.1926 Kurkijoella
† 28.2.2007 Vampulassa

"Tässä on käsi",
kuului kuiskaus lähelläsi.
Kuuntelit ääntä hetken verran;
oli, oli se kutsu Herran.
Tartuit käteen rohkeasti,
vei enkeli perille asti.

Rakkautella muistaen
Eino
Seppo ja Tuija
Tero ja Tanja
Anne ja Kalle
Helena ja Jukka
Vesa
Matti

Siunaus toimitettu 11.3.2007 Vampulan kirkossa.

NIMIPÄIVÄT

pe 16.3. Ilkka
la 17.3. Kerttu, Kerttuli
su 18.3. Eetu, Edvard
ma 19.3. Juuso,
+ Josefiina,
Minna Canthin
päivä, tasa-
arvon päivä
Aki, Kim,
Joakim
ti 20.3. Pentti
ke 21.3. (kevätpäiväntasaus)
to 22.3. Vihtori
pe 23.3. Akseli
la 24.3. Gabriel, Kaapo,
Kaappo,
Kaapro
su 25.3. Aija, Marian
ilmestyspäivä
Kesäaika alkaa
ma 26.3. Manu, Manne,
Immanuel,
Immo
ti 27.3. Sauli, Saul
ke 28.3. Armas
to 29.3. Jouni, Joni,
Jonne, Jonni,
Joonas

Merkkipäiviä

Eino Hartikka täyttää 85 vuotta huomenna 17.3. Nokiilla. Vanhemmat olivat Viljo ja Hilja (o.s. Parikka) Otsanlahdelta. Eino ei juhli.

Risto Hartikka täyttää 85 vuotta huomenna 17.3. Pöytyän Kyrössä. Vanhemmat olivat Anton ja Hilma (o.s. Taskinen) Otsanlahdelta. Ei vastaanottoa.

Lunta, lunta vaan

On vaikea asua vankina lumen, jään ja suurien kinoksien. Ajan tunnen niin kuin seisattuneen, kun joka aamu uudelleen lapioin tien.

Oi pilkistä pikkuisen päivän kilo, tee helpommaksi mun elämäni. Myös näytä ihmisten silmienilo, se sulattaa minunkin sydänjäni.

A. K.

Kaipuu saa näkyä

PALVELEMME
Ma - Pe 9 - 17
La 9 - 13

LOIMAAN KIVI
KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Milloin kesäaika otettiin käyttöön Suomessa ja muualla Euroopassa?
2. Minkä puolesta Turun tuomiokirkon kelloja alettiin soittaa radiossa v. 1944 joka päivä klo 12.00?
3. Minkä asian takia rahtilaiva Heraklesta tuli v. 1946 kuuluisuus?
4. Millaista leipää on krysä?
5. Milloin Viro itsenäistyi uudelleen?
6. Mikä on hevosen normaali elinikä?
7. Minkä eläimen tauti on valkovatsuri?
8. Mikä on nimeltään ihmisen selkärangan alin osa?
9. Mikä on kuun kiertoaika maapallon ympäri?
10. Missä Pohjoismaassa asuu eniten saamelaisia?

Kurkijoen Aromäen Hämäläisten kotiseutumatka Kurkijoelle ja Hiitolaan 17.-20.5.2007

Majoitus Vätikässä hotelli Helmen mökeissä, puolihoteli ja matkat yht. 279 euroa. Sitovat ilmoittautumiset ja tiedustelut maaliskuun loppuun mennessä Inkeri Keinäselle, puh. (019) 417 237 tai 040-738 7789. Tervetuloa mukaan!

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Tunnetko kiinnostusta Elisenvaaran koulun historiaan?

Kutsumme Sinut, Elisenvaaran koulun ja lukion ystävä, osallistumaan haastatteluun tai muistelemaan koulumme vaihteita.

Elisenvaaran yhteiskoulu täyttää 80 vuotta tulevana syysnä, ja juhlaa vietetään lauantaina 17.11.2007. Kesällä järjestetään näyttely Kurkijoki-museossa Loimaalla koulun juhluvuoden kunniaksi. Sama näyttely siirretään koululle marraskuussa. Tämän vuoksi pyydämme joko lahjoituksina tai lainaksi valokuvia, vanhoja koulun historiaan liittyviä esineitä, kirjoja yms. 15.5.2007 mennessä.

Lisäksi toivomme yhteydenottoja niiltä henkilöiltä, jotka haluaisivat kertoa muistelujaan evakkotaipaleelta tai kokeumuksiaan siirtolaisten vastaanottamisesta. Kirjoitelmia voi lähettää postitse tai sähköpostin välityksellä. Haastatteluja tekevät Elisenvaaran lukion opiskelijat Suomen historian kurssiin liittyen huhti- ja toukokuun aikana. Muistelmien tulisi olla koululla 16.4.2007 mennessä. Niitä käytetään koulun ja lukion oppilaiden kirjoituskilpailun virikkeenä. Kurkijokelainen-lehti julkaisee tekstejä tulevissa numeroissaan.

Museoesineitä voi toimittaa lehtori Jarkko Onnelalle. Yhteyshenkilö: puh. (02) 486 510, jarkko.onnela@poytya.fi

Muistelmia ja haastatteluja vastaanottaa lehtori Ari Höyry. Yhteyshenkilö: puh. (02) 486 510, ari.hoyry@poytya.fi

Tarkempia tietoja koko juhlaan liittyen antaa tarvittaessa rehtori Heikki Vainio. Yhteyshenkilö: puh. 040-511 4856, heikki.vainio@poytya.fi

Elisenvaaran koulun ja lukion 80-vuotisjuhlatuomikunta

Onnen-
kyyhky
lentää...

Leo Kojo
75 vuotta

Muistoja Kurkijoelta

Veljeni Leo Antero Kojo, täyttäessäsi 75 vuotta 31.3. haluan sisarenasi onnitella Sinua sydämellisesti näiden kuvien myötä, jotka otin heinäkuussa 1995 kotiseutumatkallamme Kurkijoelta.

Myös edesmennyt sisaremme Liisi Anneli Mujunen oli vielä mukana sekä veljeni Eero Kojo vaimonsa Leenan kanssa. Matka oli mitä hauskin. Yövyimme Kurkihotellissa, jota ei valitettavasti myöskään enää ole.

Löysimme Kojon Aion ja Viljon mökkien paikat ja ison kuusipuun, jonka juurella isävainaa kuulemma kessua kasvatti! Emme kuitenkaan menneet äitimme Aion (o.s. Nenonen) kotipaikalle, koska sinne vienyt

Sisarukset Kurkijoella kesällä 1995. Vasemmalta Leo, Liisi Anneli, Eero ja Marja-Leena.

tie oli hävinnyt. Vierailimme myös Kurkijoen kirkon raunioilla.

Leo-veljeni, Sinä muistelit matkallamme monia asioita lapsuudestasi, eritoten siitä, kuinka viimeinen lähtö lapsuudenkodista

Kurkijoelta tapahtui. Se jäi mieleen. Sinä asut nykyisin Turun seudulla Maariassa.

Sydämelliset onniteluni.

Sisaresi **Elli Marja-Leena** (o.s. Kojo) Virkki Tampere

Muistettavaa

Näyttely ”Kurkijokelaisten evakkotie” Vampulan kirjastossa 13.3.-14.4. ti ja to klo 10-15 sekä ke ja pe klo 15-19.

Hiitolaiset ry:n kevätkokous huomenna la 17.3. klo 13 Karjalatalon Wärtsilä-salissa. Kokouksen jälkeen Juha Paukkunen kertoo Hiitolan ja Kurkijoen luonnosta. Kahvitarjoilu. Tervetuloa.

Elisenvaaran Martat kokoontuvat ma 19.3. klo 13.30 jumpan merkeissä Armi Lepistöllä, Väinölänkatu 8, Loimaa.

Kauhanojan marttailtaan ma 19.3. klo 18 Marita Venttolle Maatilamatkailu Wanha-Marttiin kutsutaan **kaikkia martoja** keskustelemaan ja suunnittelemaan Hannelle Vuorisien johdolla Viroon suuntautuvaa matkaa.

Kalakurjet Kurkijoen pilkkimatkan 23.-25.3. lähtö Virtaalasta Matka-Viitalasta klo 4.30, Alastaro klo 4.40, Hirvikoski klo 4.50, Loimaan asema klo 5.00, Kiasma Helsinki klo 7.00.

Lappeenrannan Kurkijokelaisten kokoontuvat ti 27.3. klo 13 Liisa Poutasen kotiin, Kymenraitti 10 as 13, Lappeenranta. Tervetuloa kaikki!

Vampulan Karjalaiset kokoontuu viettämään tupailtaa ke 28.3. klo 19 ravintola Helmeen. Tervetuloa. Kaarina ja Paavo.

Karjalan kannaksen **Tontti-sukujen sukutapaaminen** la 30.6. klo 14 Eurajoen kk:n yläasteella, opasteet: ”Räisälä-juhlat”. Mm. Kari Tontin selvitys ”sukuhaaroista”. Voi tarkistaa ja täydentää oman lähipiirin tietojen ajan tasalla olon ja antaa lisätietoja omista elämäntapahtumistaan. Buffetti. Ilm. 15.6. mennessä Matti Tontti p. 050-564 6201, matti.tontti@nic.fi tai Kari Tontti p. 040-838 2131, tontti@welho.com.

Kokouksia

Hiitolaiset ry:n sääntömääräinen kevätkokous

pidetään lauantaina 17.3.2007 klo 13 Karjalatalon Wärtsilä-salissa 3. kerros, osoite Käpylänkuja 1, Helsinki. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat ja jatketaan jäsentilaisuutena, jossa Juha Paukkunen kertoo Hiitolan ja Kurkijoen luonnosta. Kahvitarjoilu.

Tervetuloa! Hallitus

Valtakunnalliset hengelliset päivät Raumalla 17.-18.3.

Valtakunnallisia Karjalan Liiton vuoden 2007 ekumeenisia hengellisiä päiviä vietetään 17. ja 18.3. Raumalla. Ohjelmassa on jumalanpalveluksia, kirkkotilaisuuksia ja esitelmää teemasta **Herätyksen ja kansallisen kirkollisuuden Karjala**.

Kahden päivän aikana tullaan käsittelemään Karjalassa syntyneen renqvistiläisyyden ja länsisuomalaisen rukoilevaisuuden rinnakkaisuutta sekä kansallistuvaa ortodoksisuutta Suomessa.

Tapahtuman järjestelyistä vastaavat Karjalan Liiton hengellinen toimikunta, Rauman Karjalaiset ja Karjalaseurojen Satakunnan piiri yhdessä Rauman luterilaisen ja Turun ortodoksisen seurakunnan kanssa.

Kaksipäiväisen tapahtuman aloittaa lauantaina klo

13.30 opastettu kierros Pyhän Fransiscuksen jalanjäljillä. Kokoonnumispaikka on Harmaiden veljien patsaalla Vanhan Rauman kupeessa olevan Pyhän Ristin kirkon luona.

Klo 15 alkaa avajaisjuhla Haappusten kirkon seurakuntatalissa (Päiväsenkatu 63, n. 2 km keskustasta Turkuun päin). Esiintyjänä pastori Hannu Palmu, FT Esko Hartikainen, dosentti Teuvo Laitila, veteraanikuoro, Ritva Tuutti-Friman ja Esko Grundström. Ohjelmassa esitelmää, psalmilauluntaa ja kanteleensoittoa.

Illalla kello 18 alkaa ortodoksinen vigilia Pyhän Nikolaoksen rukoushuoneessa ja luterilainen iltakirkko Pyhän Ristin kirkossa. Sunnuntain tapahtumat alkavat klo 9.30 seppelienlaskulla. Klo 10 on messu Pyhän Ristin kirkossa ja li-

turgia Pyhän Nikolaoksen rukoushuoneessa.

Loput tapahtumat ovat Kulttuurikeskus Posellissa (Nortamonkatu 12). Lounasta on saatavilla klo 12 alkaen.

Päiväjuhlassa (klo 14-16) Pyhäjärvellä syntynyt rovasti Raimo Vuoristo ja dosentti Jyrki Loima vastaavat tietopuolisesta osuudesta. Lopuksi tapahtuu hengellisiä päiviä kiertävien ikonin ja pergamentin luovutus seuraavien päivien isännille.

Posellissa voi tutustua myös raumalaisen taiteilijaryhmä Metkan ikoninäytelyyn sekä erikielisiin raamattuihin Piplia-seuran ja rovasti Elias Huurinainen esittelypöydällä.

Kullervo Huppunen

Ketun ruokaa

Kettu lymysi metsän reunassa katajapensaansa takana ja tarkkaili ladon seinustalla maassa istuvaa kanaa. Se oli vielä nuori eikä ollut ennen käynyt ihmisasumusten lähellä. Eikä nähnyt kanaa. ”Tuossapa on iso valkoinen pyy ja kelpaa hyvin tämän päivän ateriaksi”, kettu tuumi.

Mutta yhtäkkiä kana nousi ja lähti kotkottaen kävelemään kohti ladon seinää eikä aikaakaan, kun se hävisi näkyvistä. Kettu lähti katsomaan, minne ”pyy” katosi ja huomasi kanan pesän, jossa oli neljä muna. Kettu tuumi: ”Ahaa, taidankin syödä tänään mu-

nia. Siinä on yksi joka kappälle.” Kettu unohti kanan, söi munat ja juoksi metsään.

Seuraavana päivänä kettu tuli taas samaan paikkaan tarkoituksenaan nauttia liha-ateria. Taas oli kana pesällään. Kettu muisti muna-aterian ollen herkullisen ja päätti, että toinenkin sellainen vielä maistuisi ja pyyn voisi säästää seuraavaan päivään. Kana istui pesällä aikansa ja lähti taas kaakattaen.

Kettu juoksi innokkaana kanan pesälle, mutta pettymyksekseen näki siinä vain yhden munan. Se ei riittäisi ateriaksi, joten kettu päätti

antaa linnun munia lisää seuraavaksi päiväksi. Mutta seuraavana päivänäkin oli vain yksi muna entisten lisänä.

”Odotan vielä huomiseen, sitten syön sekä munat että linnun”, sanoi kettu ja jatkoi: ”Ylen on hidasta tuominen.”

Kolmantena päivänä pesässä oli kolme muna, mutta kana ei näkynyt missään. Se oli nähnyt vilauksen ketusta, ja sen kananai-voissa oli välähtänyt, eikä se enää koskaan palannut pesälle. Kettukin vaihtoi harmissaan maisemaa, kun oli ensin kauan turhaan odottanut katajan takana. Sen pituinen se.

”Rakila”

Sanan Voimaa

16.3. Pyrkikää saamaan selville, mikä on Herran mielen mukaista. Älkää osallistuko pimeyden töihin: ne eivät kannu hedelmää. Tuokaa ne päivänvaloon. Ef. 5:10-11

17.3. Käänny puoleeni ja ole minulle armollinen, sillä minä olen yksin ja avuton. Lievitä sydämeni tuskaa, ota pois minun ahdistukseni. Ps. 25:16-17

18.3. Jeesus kohotti katseensa ja näki, että suuri ihmisjoukko oli tulossa. Hän kysyi Filippukselta: ”Mistä voisimme ostaa leipää, että he saisivat syödäkseen?” Joh. 6:5

19.3. Silloin eräs opetuslapsi, Simon Pietarin veli Andreas, sanoi Jeesukselle: ”Täällä on poika, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa. Mutta miten ne riittäisivät noin suurelle joukolle?” Joh. 6:8-9

20.3. Paikalla oli noin viisituhatta miestä. Jeesus otti leivät, kiitti Jumalaa ja jakoi leivät syömään asettuneille. Samoin hän jakoi kalat, ja kaikki saivat niin paljon kuin halusivat Joh. 6:10-11

21.3. Hän kuritti teitä ja pani teidät koetukselle saadakseen tietää, aiotteko todella noudattaa hänen käskyjään vai ette. 5. Moos. 8:2

22.3. Tehdäkseen teidät nöyryiksi hän piti teitä nälässä ja ruokki teitä sitten mannalla, jota ette olleet ennen maistaneet,

eivät myöskään teidän isänne. 5. Moos. 8:3

23.3. *Hehän joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka kulki heidän mukanaan; tämä kallio oli Kristus. Mutta useimmat heistä Jumala hylkäsi, kohtasi-han heidät tuho autiomaassa. 1. Kor. 10:4-5*

24.3. *Onnellisia ne, jotka saavat voimansa sinusta, ne, jotka kaipaavat pyhälle matkalle. Kun he kulkevat vedettömässä laaksossa, sinne puhkeaa virvoittava lähde, ja sade antaa heille siunauksensa Ps. 84:6-7*

25.3. *Mutta enkeli jatkoi: ”Älä pelkää, Maria, Jumala on suonut sinulle armonsa. Sinä tulet raskaaksi ja synnyttät pojan, ja sinä annat hänelle nimeksi Jeesus. Luuk. 1:30-31*

26.3. *Silloin Maria sanoi: ”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit.” Niin enkeli lähti hänen luotaan. Luuk. 1:38*

27.3. *Sen tähden Herra antaa itse teille merkin: neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel. Jes. 7:14*

28.3. *Minulla on sydämessäni raskas suru ja lakkaamaton tuska. Toivoisin suorastaan, että itse olisin kirottu ja erotettu Kristuksen yhteydestä, jos se vain auttaisi veljiäni, oman kansani jäseniä. Room. 9:2-3*

29.3. *Jumalan sana ei ole voinut raueta tyhjiin. Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivät-kä kaikki Abrahamin jälkeläiset ole oikeita Abrahamin lapsia. Room. 9:6-7*

Maaliskuun 13. päivä 1940

Tuon päivän sanoma Karjalan kansalle oli: Lähde koitoasi heti. Ota mukaasi viikon muonavara. Minulla puolivuotiaat kaksoset, anoppi ja evakkoreki. Eteenpäin, mars! Palaa evakuoimaan, jos ehdit. Jätä sylivauvasi mummojen huomaan. Eteenpäin! Sotilasella jossain. Vielä kantautui kova tykkien pauke rintamalta. Valkeat lakanat ihmisten yllä.

Maaliskuun 13. päivänä solmittiin rauha Suomen ja Neuvostoliiton välillä. Talvisota syttyi, Karjala menetettiin, ja me jouduimme pakolaisiksi.

Mieheni oli tullut yllättäen lomalle muutamaa päivää aikaisemmin. Loman loputtua ja monet täisaunat kylvettyään hän oli 12. päivän iltana juuri lähdössä takaisin yksikkönsä, kun samassa ovenavauksessa tuli naapurin nainen kertomaan, että kaikkien oli lähdeävä kodeistaan aamulla kello kuu-teen mennessä.

Tämä tieto tuli noin yhdeksän aikaan illalla. Ahdistuin tiedosta suuresti ja siitä, että mieheni piti juuri tällä vaikealla hetkellä lähteä pois. Huusin suoraa huutoa ja kohotin katseeni korkeuksiin. Auta hyvä Jumala! Miksi, miksi? Miksi näin täytyi käydä?

Minusta tuntui silloin,

etten yksin selviäisi tuosta tilanteesta. Että en osaisi enkä jaksaisi hoitaa kahta pientä vauvaa, anoppia, itseäni sekä koko karjaa mientä.

Olin maanviljelijän vaimo. Mihin karja? Toinen kaksosista oli ollut anopin kanssa noin kahden kilometrin päässä, ja heidät Kyyrän ukko haki yöllä kotiin, toinen oli tuotu kotiin jo vähän aiemmin. Kun asuimme rautatieaseman lähellä, oli vanhukset ja lapset pitäneet pommitusvaaran vuoksi evakoida etämmäksi turvaan.

Siinä epätoivoisen lähtökäoksen keskellä piti leipoa matkaeväitä. Tuntui turhalta enää kantaa halkoja yön pimeydessä halkoliiteristä tupaan. Anoppini suostumuksella särjin hänen morsiuspiironkinsa, jonka hänen puuseppänsä oli tyttäreilleen aikanaan huolella tehnyt. Kyllä tuntui pahalta hakea halkovajasta kirves ja rikkoo piironki, mutta nyt täytyi kovettaa luontonsa. Sillä lämmitettiin tuvan uunin keskellä yötä, kun anoppi leipoi leipiä ja laittoi ruokia eväiksi. Lihapystystä haettiin suolattua sianlihaa, jota paistettiin särpimeksi. Piti saada viikon muonavarasto mukaan.

Karja piti vielä laittaa navettaan. Yön kuluessa ja kotona olevan vauvan nukku-

essa kuljetin kelmalla vettä kaivosta navettaan lehmille, lampaille, hevoselle ja kanoille. Ja heiniä piti kaikille antaa niin paljon kuin karsinaan mahtui, ainakin muutama päivän tarpeeksi.

Lehmät olivat aivan heinäkasojen peitossa. Kanat saivat aitaista vehnää ja kauraa, lampaat ja sikapossu mitä ikinä näitten eteen löysin. Lypsämäni maidon kaadoin sian kaukaloon, ja sinne sika jäi tyytyväisenä röhkimään ruokansa eteen. Kyyrän ukko laitteli hevospeljejä kuntoon ja kantoi kotiin jäävälle orihevoselle heiniä ja vettä. Hevonen oli tallissa valloillaan.

Viimeksi hain lyhty valaisimena liiterin vintiltä kuivumassa olleita lasten vaatteita. Ulkona ei voinut mitään kuivatella. Ne olivat vielä jäisessä kohmeessa, ja niitä yritettiin sisällä kuivatella uunin edessä hiilloksen hehkussa. Hiilloskin tuntui poikkeuksellisen tuliselta, mutta olihan se rutikuivalla piironkipuulla aikaansaatu.

Lapset olivat rauhattomia. Itkimme kaikki yhdessä. Rukoilimme. Näin jälkikäteen tuntuu suoranaiselta ihmeeltä, että tuosta kaikesta on hermojaan menettänyt selvinnyt. Tuskin koskaan ennen ovat huokaukset nousseet niin voimakkaina ylös korkeuksiin kuin tuona

yönä. Auta hyvä Jumala meidät vielä tästä, lopeta sodat maailmasta!

Emme nukkuneet koko yönä. Vaikeimmalta tuntui jättää rakkaat kotieläimet yksin kylmään ja nälkään. Mielessä pyöri, kuka niitä hoitaisi, kauanko ne joutuisivat kärsimään ruuatta ja juomatta. Kaikki oli tuona hirveänä yönä jätettävä oman onnensa nojaan. Koiran ja kissan kohtalon haluan kokonaan unohtaa.

Koko talvisodan ajan oli kylmää, vielä nytkin maaliskuun alussa yli viisitoista astetta pakkasta. Muolaan ukon hevosella meidät sitten tuona rauhantekopäivän varhaisena aamuna kuljetettiin pakoon koko talon väki. Oma hevosemme oli siis jouduttu jo aiemmin luovuttamaan armeijan käyttöön. Evakkotaival alkoi, ja olin evakkoreessä kahden pienen lapseni ja anoppini kanssa.

Mihi myö nyt?

Aili Hellin Kurri

Katkelma on kirjasta Sodan ja Karjalan liekit (Gummerus Kirjapaino Oy, Saarijärvi 2000). Sodan ja Karjalan liekit on kurkijokelaisen Aili Hellin Kurrin (s. 1917) toinen julkaistu teos. Se on karjalaisnaisen omakohtainen tilitys vaikeista ajoista vaimona, äitinä ja evakkona.

Kiusana tikipoksi

Olen kauan kehuu, miten ihmisen on hyvä ellää, että valittamista ei pitäis olla kellää. Nyt kuitenkin joku hoksi, että tarvitaan tikipoksi.

Sehän ei jätä kylmäksi kettää, tuntuu, kun joku meitä pettää. Eikä virkavaltakaan tähän puutu, olen ihmetelty, kun ei kansakin jo suutu. En tiedä, kuka tällaseen kiusantekoon luvan antaa ja kuka vastuun kantaa.

Ei näitä analookisiakaan asemia ole kai kukkaa ehtiny kaikkia kahtoo, kuka sitä tikipoksia sitten vielä vahtoo. Vähävaranen ei jaksaa uusia koneita etes lunastaa, kun niihin menee eläkkeet, että humahdaa.

Vanhassa analookisessa televisiossa ei ollu mittää vikkaa, mutta nyt tikipoksi kiusaa, kun vierasta sikkaa. Millon on signaali heikko ja millon päivitys puuttuu, äkinäinen siinä helposti suuttuu.

Vanhassa televisiossa voitas hupiohjelmien tasoa nostaa, kun nykyset ohjelmat ei naurata koskaa. Nauru olis ihmiselle tärkeä, se se kohentaa järkee ja helpottaa ressiä, jonka tikipoksi nostaa essii.

Nykyihminen ei kykene kunnan ohjelmia keksii, kun se on kait seonnu seksiin. Vanhoja ketsejä vois kaivaa hyllystä pois, siellä oikiaa huvia ois.

Vaikka kerran viikossa käytäs Pentti Siimeksen ketsit läpi, ne auttais taas viikon jaksamaa, kuka ne näki. Vanhoja näyttelijöitä on monta muuta, jotka hymyyn vetää suuta.

Vanhat nauhat siis esiin, turhaa ne siellä hyllyssä pesii. Tikipoksit joutaa heittää mehtää, että eivät kiusaa kettää.

Aarne Elolampi

Yhteistyötä koulun kanssa Simpeleellä

Simpeleen Karjalaisseura ry vietti erilaisen Kalevalan päivän. Erilaisen siksi, että juhla pidettiin Simpeleen ala-asteen, Pitkäjärven koulun oppilaille, ja lisäksi se pidettiin 23.2. eikä 28.2. Alueen oppilaat olivat helmikuun viimeisen viikon hiihtolomalla.

Koulun ala-aulassa oli ikään kuin tervetuloitovotuksena pienimuotoinen Kalevala-kirjanäyttely. Mukana oli vanhoja Kalevala-kirjoja ja uutena Mauri

Kunnaksen Koirien Kalevala. Näyttely oli koottu taidokkaasti merkatun perinneliinan päälle.

Kun kaikki 160 lasta, kouluavustajat ja 10 opettajaa olivat asettuneet paikkoille juhlasaliin, koulun johtajaopettaja Paula Tuunanen kertoi tervetulosanoissaan viikon olleen heidän koulullaan perinneruokaviikon. Päivän ruokana oli kaalilaatikko.

Karjalaseuran oma kuoro "Oprit ja Oleksit" aloitti

tilaisuuden Kalevalaisella vieraan tervehdyksellä.

Ennen varsinaista ohjelmaa Simpeleen Karjalaisseuran puheenjohtaja Leea Putkuri-Lappalainen kertoi Karjalan Liiton vuoden teemasta, karelianismista sekä siitä, mikä on luovutettu Karjala ja keitä kuuluu karjalaisseuroihin. Hän selvensi nuorille kuulijoille terminen karjalainen, siirtokarjalainen ja karjalaismielinen merkitystä.

Käkisalmeista pienenä

tyttöä evakkoon lähtenyt Irma Pöllänen välitti kuulijoille niitä tuntemuksia, joita hänelle on jäänyt mieleen talvisodan ensimmäisten evakkojen tulosta Käkisalmeen ja heidän auttamisestaan. Puhutteleva muisto oli juuri evakkomatkan alkaessa syntyneen vauvan auttaminen. Isoisä oli valjastanut hevosen ja peittänyt rekeen vällyjen alle äidin ja juuri syntyneen vauvan, ja niin matka oli alkanut.

Pian oli pienen Irmankin

ollut aika lähteä pitkälle evakkotielle, joka oli päätynyt kahden ja puolen päivän kuluttua Ylistaroon. Matkaa oli tehty "mullikkavaunuissa".

Kevät Karjalassa – laulun jälkeen Leea Putkuri-Lappalainen kertoi omista evakkomatkoistaan, muutostaan ja sopeutumisestaan eri kouluihin ja koulu-paikkakunnille. Monien muutosten jälkeen Leean perhe oli päätynyt Helsinkiin, ja vasta yliopisto-opinnoissa Leea oli kertomansa mukaan löytänyt mielekkyyttä. Puheenvuoronsa lopuksi hän totesi erilaisuuden olevan rikkautta.

Laps' olen Karjalan – laulua seurasi Ethel Hammarbergin esittämä Elias Lönnrotin Kalevalan ensimmäinen runo, Väinämöisen synty. Lisäksi Leea Putkuri-Lappalainen kertoi muutamin sanoin Kalevalasta.

Soppa-ooppera

Leea Putkuri-Lappalainen on oopperan ystävänä suunnitellut Soppa-oopperan. Sen kantaesitys oli viime vuonna pidetyssä perinneruokailaisuudessa.

Oopperassa oli Karjalaisen keittokirjan pitäjäkohortin perinneruokareseptejä mukailtu tunnettujen laulujen sanoihin ja säveliin. Alun perin ajatus koululla pidettävään tilaisuuteen oli

rokkipohjainen esitys, mutta koska oli Kalevalan päivän tilaisuudesta kyse, päätettiin ooppera esittää kalevalaisittain.

Oopperan juoni oli löytää Oprin Oleksi-pojalle oma sponkeittaja, kun äiti oli käynyt jo vanhaksi.

Täysilukuisessa Oprin Oleksi –kuorossa on kymmenen laulajaa. Kuoron säestäjänä toimii Markku Vehkamaa. Se esiintyy seuran omilla tilaisuuksissa ja tilauksesta muille. Lisäksi kuoro tervehtii lauluillaan kuukausittain terveysseuran hoivaosaston vanhuk-sia.

Huomionosoitukset

Koululaiset lahjoittivat Simpeleen Karjalaisseuralle itse piirretyt kortit muistoksi tilaisuudesta. Koulu puolestaan sai vastaanottaa luovutettua Karjalaa kuvaavan kartan.

Tilaisuus päättyi yhdessä laulettuun Karjalaisten lauluun.

Paula Penttilä

Oprit ja Oleksit vauhdissa. Simpeleen Karjalaisseuran Soppa-oopperaesitys meneillään. Kuva Paula Penttilä.

Kuka tietää tekstissä mainitun talvisodan vauvan? Hänen matkansa oli alkanut jostain sodan syyttymispuolelta ja pysähtymispaikka oli Käkisalmen Tenkalahti. Irma Pöllänen toivoo tietoa, puh. 0500-974 241.

Viedäänkö kannotkin metsästä?

Talonpojan havaintoja metsätaloudesta

Maanviljelijä, metsäaktiivi Antti Eklund piti esitelmän Suomen maatalousmuseo Sarasassa perinteisenä metsäpäivänä 9.2.2007.

Esitykseni perustuu elinikäiseen metsäluonnon tarkkailuun. Tekemieni havaintojen perusteella suurimmat muutokset metsäluonnon osassa ovat tapahtuneet siirryttyä perinteisestä jätkehevoskorjuusta tehometalouteen. Vaikuttavia tekijöitä ovat lisäksi ostajien hintakikkailu, metsäverotus ja EU-politiikka. Koeruuduilta saamani tulokset vahvistavat tekemiäni havaintoja typen haittavaikutuksista. Kerron myös tuhkan ja kulotuksen hyödyistä.

Riekkoa en ole nähnyt sitten vuoden 1953, nykyisin teeren ja metson näkeminen on erittäin harvinaista. Metsän kylvö onnistui vuonna 1955, mutta ei enää, koska heinät valtaavat taimikot, myyrät viimeisteleivät tuhon syömällä taimia. Taimet harvennettiin liian aikaisin, ja puista tuli oksikkaita, mutta rungot ovat kuitenkin jo jonkin verran järeytyneet, ja harvennuksesta saa jo pikkutukkuja.

Kylvön aikaan aukossa ovat pesineet teeri sekä metso ja myöhemmin lehtokurppa. Alempana kosteassa rinteessä lepikossa on pesinyt metsäpyy. 1960-luvulla Kojonkulmalla näkyi vielä monikymmenpäisiä teeriparvia, nyt vain harvoja teeriä. Viimeksi toissa keväänä pellolla yksinäinen teerikukko oli soitimella, mutta turhaan, koska morsianta ei perästäkään ilmaantunut.

Metsän uudistaminen

Metsä uudistetaan yleensä rakennuspuun tai rahan tarpeessa. Omalla tilallani metsää uudistan yleensä kaistalehakuuna ihmistyönä. Suuremmat uudistusalat tietenkin koneellisesti, jolloin jätetään riittävästi siementäviä puita pystyyn, mutta pienissä kohteissa puun kaato tehdään miestyönä ja korjuu koneella tai hevostyönä.

Metsään jätetään paljon kaatamattomia puita siemenpuiksi, jotta uudistusala varmasti taimettuu. Järeytyneet siemenpuut kaadetaan vasta taimettumisen jälkeen. Avohakkuuta vältetään myrskytuhojen, heinittymisen, vatukoiden syntymisen ja metsän suojassa olevien asumusten jäähtymisen takia. Hakkuun jälkeen ala kulotetaan ja oksakat poltetaan. Näin estetään heinittymistä ja varmistetaan taimettuminen. Tämä on var-

min tapa taimettaa.

Metsä-äestysalueet ovat kaikki enemmän tai vähemmän epäonnistuneet. Hakkuussa pystyyn jätettyjä haapoja kaadetaan rasiin vuosittain muutama, jolloin saadaan ravintoa metsän eläimille kuten hirville, jäniksille sekä peuroille. Kasvatavat haavat tarjoavat ravintoa ja suojaa metsoille. Seuraavana keväänä kaadettuihin haapoihin tulee lehdet, puu kuivuu ja on kevyt korjata pois. Sitten parin vuoden kuluttua on alla tiheä kuusen taimisto.

Jos metsä tarvitsee konekorjuun tai peurapolkujen seurauksena ojitusta, ojat kaivetaan vasta uuden metsän taimettumisen jälkeen. Ojitus toteutetaan kohtuullisena, eikä kaikkia kosteikkoja poisteta, vaan säästetään vanhat lammet metsän eläinten käyttöön. Ei ole taloudellisestikaan järkevää vetää oja kaikkien yksittäisten kosteikkojen kivaamiseksi.

Nuoren metsän hoito

Ensiraivauksessa jätän pystyyn yleensä lepät, siitä hyötyvät neulaspuut sekä pyyt ja teeret. Ensiharvennus tehdään kahden taimikkokäsittelyn jälkeen. Taimikko on kasvatettava riittävän tiheänä, että tapahtuu luontainen karsinta. Olen huomannut, että liian harvoiksi jätetyissä taimikoissa kasvaa räkämäntä, jota teollisuus ei myöhemmin kukaan halua.

Noin 25 vuoden ikäisenä teen varsinaisen kuitupuuharvennuksen, jolloin saan myös polttopuuta. Työt tehdään miestyönä ja hevostyönä.

Typpilannoitus

Typpilannoituksesta on eteläisessä Suomessa pelkkää haittaa. Teollisuus, liikenne, karjatilat ja asutus päästävät ilmakehään typpeä aivan riittävästi metsän lannoittamiseksi. Lisätypestä on vain haittaa. Ensiksi sieltä kuolee kataja, joka on tärkeä riistalle ravintona ja pikkulinnuille pesäpaikkana. Lahovauriot lisääntyvät niin, että 15 % koko puumäärästä on lahovikaista. Riski tykkylumen aiheuttamille vaurioille kasvaa.

Tuhohyönteiset, muun muassa kirjanpajaja, lisääntyvät ja tappavat puita. Ytimennävertäjä tekee tuhoa männylle. Männynverosurmaa esiintyy lannoitetulla alalla sekä suomaastossa. Lannoitetuilla puilla on pienet ja heikot juuret kuten istutusmänniköillä, joten myrskytuhot lisääntyvät. Lannoitus lisää heinittymistä, mikä lisää edelleen myyrätuhoja. Lannoitettu taimikko maistuu mehevänä erityisen hyvin hirville.

Kolmen vuoden kuluttua lannoituksesta alkaa neulaskato, koska muut ravinteet loppuvat. Esimerkkinä mainitsen vuonna 1975 lannoitetun vanhan metsän, josta pääsato korjattiin 1980-luvun puolivälissä, ja emopuut noin kymmenen vuoden kuluttua. Näissä taimikoissa on heikoin ravintetilanne ja runsaasti hirvituhoja. Poltetulla alalla oli paras ravintetilanne eikä mainittavasti hirvituhoja.

Tuhkalannoitus

Tuhkalannoituksesta olen saanut hyviä kokemuksia. Kymmeniä vuosia puuta polttaneena olen vie-

nyt tuhkan pannuhuoneesta metsään näkemättä minäkäänlaisia haittavaikutuksia. Kulotus jättää ravinteet metsään, ja tuhka nostaa maan pH-arvoa. Kulotetuilla aloilla ovat tiheimmät ja elinvoimaisimmat taimikot. PH-arvo yli viisi on hyvä: kasvit käyttävät ravinteita paremmin kuin pH-arvon jäädessä alle viiden.

Aiemmin metsäpalot satunnaisen ajan välein hoitivat tuhkalannoituksen. Nyt suosittelen, että tuhkaa lisää metsään viidestäsadasta viiteentuhanteen kiloa hehtaarille kerran kierrossa. Lämpökeskuksista tuhka viedään nykyisin kaatopaikoille, mikä nostaa osaltaan energian hintaa. Tämä on järjetöntä. Tuhka on palautettava metsään. Tuhkalannoitus toteutetaan rakeistetulla tuhalla helikopterilevityksenä.

Koeruudut

Vuonna 1988 perustettiin maille koeruudut. Koeruudut toteutettiin METLA:n ja Kemiran toimesta, koska väitteeni haluttiin todistaa vääräksi. Nollaruudun kasvu on ollut 86 mottia hehtaarille 12 vuodessa, typpiruudun vastaavasti 16 ja tuhkaruudun tältä väliltä. Tuhkaruudun pH nousi 4,4:stä 5,4:ään. Vuonna 1990 oli myrskytuhoja, ja samana vuonna tykkylumi kaatoi puita. Muiltakin lannoitetuilta aloilta on kaatunut puita myrskyn ja tykkylumen seurauksena. Nyt tuhkaruudulla on ehdottomasti järein puusto.

METLA:n lahotutkijat Tuula Piri ja Kari Korhonen sekä unkarilainen tutkija tekivät useampana vuotena 1980-luvun lopulla ja 1990-

luvun alussa juuristotutkimuksia typpilannoitusalueilla sekä muilla lannoitetuilla aloilla. He löysivät lannoituksen jälkeen kivissä hierityneitä juuria, joista maanousemasieni iski puihin. Rajanaapurin lannoittamaton metsä oli tervettä.

Ennen lannoitusta typpi-alueen puumäärä oli 280 mottia. Lannoituksen jälkeisten myrsky- ja tykkylumituhojen jälkeen puumäärä on nyt silloista pienempi. Lannoittamattomilla aloilla ei ole tapahtunut merkittäviä tuhoja, eikä ole lahoa. Tuhkalannoitetulla alalla on marjoja ja sieniä, mutta vain vähän heinikköä. Heinää riittää typpialueilla vaikka lampaille ruoaksi. Korjataan Finnpig virheensä tekemällä pässiase- man karjuase- man sijasta. (Teurastamot lopettivat lampaan oston; petteivät näin lampurit.)

Metsän säästäminen

Taimikko on mielestäni pidettävä taajana, Tapijon suositusta tiheämpänä, jolloin taimet kilpailevat valosta ja karsiutuvat luonnollisesti. Noin viisivuotiaasta taimikosta taitan puukolla koivun vesoja männyn tainten päältä. 20-vuotiaaseen metsään on tehtävä ensiharvennus.

Olen tehnyt metsätöitä hevosella, näin metsään ei tule isoja ajouria eikä juuristovaurioita. Metsän näkee tarkemmin ja oma kunto pysyy hyvänä, metsä voi paremmin ja seuraavassa hakkuussa tulee enemmän puuta.

Eläinten huomioiminen

Lammikoiden ja kos-

teikkojen säästäminen ja mustikoiden ja varpujen palauttaminen monipuolistaa eläinkantaa, kanalintuja sorsia ja metsäjäniksiä, tarjoamalla juomapaikkoja ja ravintoa. Monipuolinen jatkuva puusto ilman avohakkuuta on edullinen eläimille, erityisesti linnuille ja jäniksille on suojapaikkoja. Eläimille tärkeät ravintokasvit, mustikat, varvut ja sienet katoavat, jos on heinikköä.

Ensin on huolehdittava, että pesimäaikaan pedoilla on riittävästi ruokaa, jotta ne jättävät poikueet rauhaan. Ennen pikkutilalliset ruokivat pedot viemällä eläinjätteet tunkiolle, nykyisin ravintoa saadaan viemällä haaskoja metsään. Kun pedot syövät haaskan ne levittävät jätöksensä metsään lannoitteeksi. Kaatamalla haapoja ja nuoria koivuja saadaan ravintoa metsän eläimille. Hirvi osaa syödä pystyssä olevat pajut. Huonokuntoiset ja kapiset pihot pyrkivät pedot on saatava lopettua.

Nyt kun viedään kannotkin metsästä, nousevat samalla taimet, maa tiivistyy, tulee vesiläpiä ja viedään ravinteita. Tämän jälkeen uudistaminen maksaa hehtaarilta noin 8 000 mummonmarkkaa ja syntyy heinikoitumisvaara. Siksi päottaissinkin kaatopaikat energiakäyttöön ja jättäisin hakkuutahteet metsään.

Lopuksi

Esitykseni on ollut tietämyksen lisäämistä monimuotoisen metsäluonnon ja -talouden puolesta, joten seurataka metsiäni tilaa. Valitkaa huolella tavat, joilla metsiänne hoidatte. Terveet hyvin kasvavat metsät hengittävät puolestamme. Jopa astmaatikolle on terve metsä parempi kuin sikalämpö.

Kiitän jouluksi saamaani uutta metsätaloussuunnitelmaa. Siinä ei enää suositeltu typpilannoitusta, vaan se suosittaa hakkaamaan vuotuisen kasvun metsästä haluamalla tavalla. Näin puumäärä kasvaa kymmenessä vuodessa 15 %. Tämä tietää moottorisahan laulua Kojonkulmalla tulevinakin vuosina.

Kiitän kaikkia tutkijoita, tiedemiehiä, Kemiraa, METLA:a, Helsingin yliopistoa, MTT:tä ja metsäammattilaisia. Kiitän Metsäliittoa pystykaupoista metsurihakuuna sekä muita hakkuumiehiä ja vankareita, jotka ovat viihtyneet kanssani perinteisessä metsätyössä.

Antti Eklund

Antti Eklund puhui Sarka-museossa oikeanlaisen metsänhoidon puolesta. Hän on myös mukana kurkijokelaisen piiskan teokurssilla. Hevosmiehellähän pitää olla omatekemä piiska. Kuvassa vas. Martti Poskiparta, oik. Arvi Silvennoinen.

Eija (o.s. Vehviläinen) ja Simo Kulmanen lähtivät Alastarolta piiskakurssille. Eijan isä on Mikrilästä ja äiti Sorjosta. Eijan haaveissa on piiskan jälkeen oppia tekemään lapsia neulakinnastekniikalla. Hän on perinyt mummonsa neulan.

Kurkijoen piiskan historiaa

Piiskakurssilla 14 osanottajaa

Kurkijoen historian (IV osan 1. painos) on painettu vuonna 1960. Kirja kertoo, että piiskoja on Kurkijoella tehty jo tuhat vuotta sitten. Tarina ei kerro, montako oravannahkaa piiska vuonna 960 mahtoi maksaa.

Piiskojen kulta-aika oli 1800-luvun lopussa ja 1900-luvun alussa. Sillä ajanjaksolla tiedetään Kurkijoella tehdyn piiskoja jopa 30 000-40 000 kappaletta vuodessa. Piiskat myytiin markkinoilla kautta maan ja myös rajojemme ulkopuolella aina Pietaria myöten. Siis siihen saakka, kun Venäjän raja oli avoin.

Varsinaisia piiskakyläiä olivat Ihojärvi, Lapinlahti ja Rummunsuo, mutta toki tekijöitä löytyi monesta muustakin kylästä. Piiskan siiman tarpeet, siis ns. mänttinahka, josta tehtiin mm. hevosvaljaita, tuotiin

Pietarista tukkuostona. Piiskaa varten leikattiin nahasta kolme kapeaa soiroa, joista punottiin siima.

Piiskan varsi tehtiin yleensä nuoresta tuomen vesasta, joka kuivattiin kuori päällä. Varsina käytettiin myös höylättyä ja mustaksi maalattua vartta. Myös siiman kiinnittämisessä varteen on käytetty kahta eri menetelmää. Joko tikattiin pikilangalla siimaan ns. välikappale, joka sidottiin varteen nahkasui-kaleella tai sitten sidottiin siima suoraan varteen, jolloin yksi työvaihe jäi pois.

Vaikka hevoskasvatus Kurkijoella jatkuikin, niin piiskojen valmistus alkoi hiipua vähitellen. Sitä edesauttoi mm. 1920-1930-luvuilla maamiesopiston oppilaiden eläintensuojeluohjelma, jossa kyseenalaistettiin piiskan käyttäminen.

Maamiesopiston oppilaat jopa pyrkivät keräämään piiskoja pois myynnistä Kurkijoen markkinoilla. ”Ehkä näin onkin parempi, sillä monen miehen hevonen, ja akka, huokaa helpotuksesta, kun piiska kokonaan häviää”, kirjoitti kurkijokelainen sanomalehti Karjalassa noihin aikoihin.

Niin tai näin, piiskan tärkein tehtävä oli hevosten kasvatuksessa osoittaa orivarsalle, kuka oli isäntä. Eivät kunnan hevosmiehet työajoissa piiskanneet hevostaan. Tärkeämpää oli huolehtia hevosen hyvinvoinnista, jolloin hevonen työssä nojasi länsiin niin paljon, kuin sillä voimaa ”rahkeissa” oli. Ja toisekseen, ei Kurkijoella vaimoa sanottu akaksi kuin harvoin. Ja vielä harvemmin vaimolle annettiin piiskaa.

Arvi Heinonen

Juhani Mielosen (vas.) äiti on Mikrilästä ja isä Parikkalasta, Jukka Heinonen on lähtöisin Rummunsuon Eliaksenmäeltä ja Taina Mielosen suku on Räisälästä. Taina opiskelee Hämeen ammattikorkeakoulussa nahkatöitä ja suunnittelee tekemänsä yhden työnäytteen Kurkijoen piiskasta. Heinonen kertoi, että Rummunsuolla tehtiin paljon piiskoja. Hänen isänsä oli opettanut piiskasidonnan, kun oli tehty lasten urheiluharrastuksiin sopiva keihäs.

Muistellaanpa taas menneitä

Talvikin sentään saatiin viimein. Kyllähän sitä odotettiin ja yritettiin selvittää, miksi se ei tullut silloin, kun ladut ja rinteet piti saada kuntoon. Hyvä, että viimein saatiin vähän lunta ja paljon pakkasta. Luontoäiti katsoi jo tehneensä tarpeeksi kiusaa.

Nyt tietysti pakkasta on yli hiihtorajan. Minäkin tyytyisin alempiin pakkaslukemiin. Karjalassahan oli aina paljon lunta ja riittävästi pakkasta, muistoissa.

Nyt onkin jo helmikuu loppuillaan. Laskiainen on mennyt ja toivottavasti pelavat kasvavat pitkiksi, vaikka en kenenkään kuulut huutavan pitkiä pellavia. Muistitteko kaikki olla vakavina rokkaa syödessänne,

etteivät itikat syö ensi kesänä.

Maaliskuun alussa oli Kurkijoella eräs merkittävä tapaus: Markkinat. Muistelen, kuinka lapsena veimme hevosmiehille ja hevosille juotavaa tienvarteen. Myöhemmin pääsin isän mukana markkinoille. Siellä tapasi tuttuja ja oli aina jotain mukavaa katsottavaa.

Valokuvaaja otti kuvia, oli mukava kuunnella hevoskauppiaita, ja joskus mentiin ostamaan vaatteita. Kerran minulle oli luvattu villatakki, ja niin sitten äiti opasti, ettei saanut ostaa punaista, sillä sitä ei voisi käyttää joka paikassa. Mutta ei me isän kanssa löydetty muuta kuin yksi sopiva, ja se oli kirkaanpunainen.

Se oli kaunis, ja siinä oli puna-musta-valkoinen vyö.

Erään kerran olin Pyhäjärvellä tätini luona, ja hänen oli määrä tuoda minut ennen markkinoita pois. Jostain syystä hän ei joutunut ennen kuin ensimmäisen markkinapäivän iltana, joten jouduin menemään tyttökaverini kanssa potkukelkoilla kirkolle. Tulihan sekin reissu tehtyä. Eikä se niin pitkältä tuntunut se matka.

Myös sota-aikana kävin kelkalla kirkolla, ja kerran lähdin kävelen, asioiden hoito meni iltaan. Se reissu onkin jo toinen juttu, kun minua luultiin vakoojaksi.

Oikein aurinkoisia keväisiä pakkaspäiviä kaikille tutuille ja tuntemattomille, toivoo

Lyyli Hautamäki

PS. Pakkasta vain alle 15 astetta.

”Voimakolmikko”. Martti (vasemmalla) ja Eino Repo (oikealla) Lyyli-sisaren luona vierailulla helmikuussa 2007.

Uusi pöytästandaari

”Kurkijoen vaakuna”

- lahjaksi
- muistoksi
- omalle pöydälle
- kiitokseksi

35 €

Tilaukset ja kyselyt:
Kurkijokelainen
 Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
 puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
 toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

”Maailmassa monta on ihmeellistä asiaa, se hämmästyttää, kummastuttaa pientä kulkijaa.” Yksi minun elämäni liittyvistä ihmeellisistä ja uskomattomimmista asioista on meillä tässä ja nyt minun kantakapakassani. Että minä – entinen resupekka, satamajätkä, syöpäinen, paniikkihäiriöinen vanha ukko – seison tässä yleisön edessä omilla tolpillani ilman rollaattoria ja yritän sanoa jotain tolkkullista mm. paikalle kutsutuille lehdistön edustajille muka ”juhliittuna kirjailijana”. Syöpään sairastuneethan yleensä siunataan viiden vuoden sisällä haudan lepoon, ja paniikkihäiriöiset kiikutetaan yleensä vastaavasta tilanteesta pilliautolla lähimpään sairaalaan.

Ja minä kun tunnen olevani vielä yhtä hyvässä kunnossa kuin 40-vuotiaana. Todella uskomatonta. Taitaisi olla ihan muistelmien arvoinen juttu. Älkää kuitenkaan ihan vielä ambulanssia kutsuko. Suurin pelkoni nimittäin nyt on, etten malta lopettaa tarinointiani, ennen kuin kuulijoista ensimmäiset kuorsaavat äänekkäästi. Minulla on nimittäin perin kiusallinen taipumus höpöttää joutavia iät kaiket sen jälkeen, kun minut on päästetty irti puhujapöytästä.

Minun pitäisi kaikei kertoa, miten tämä kirjanen oikein pääsi syntymään. No se vahinko oikeastaan alkoi siitä, että poikani Jari toi pöydälleni ”kompuutterin” ja sanoi: ”Alapas ukko opetella aikasi kuluksi tuolla kirjoittamista.” Yllytyshullu kun olen, niin aloin opetella kymmenen vuoden kirjoittamistauon jälkeen.

Itse asiassa varsin nolo homma, sillä kymmenen vuotta aikaisemmin eläkkeelle päästyäni vannoin pyhän Aabrahamin nimeen: ”Minun osaltani paperityöt

Orpopojan letkajenkka

Kukitettu kirjailija Lauri Poutanen kertoi, miten hän tuli kirjoittaneeksi oikein kirjan.

ovat nyt kerrassaan loppu. Kasvatan pelloillani pehmeätä heinää korvaamaan paperin käytön jopa kaikissa tarpeissa.” Olisi ollut vannonmatta paras.

Eihän siitä kirjoittamisesta aluksi mitään tolkkua saanut, mutta poika onneksi opetti minut ”kompuutteria” näpelöimään. Oli se ainakin erinomaista alkaneen dementiaan hidastamista. Jos sillä saa vaikka parikymmentä vuotta siirrettyä dementoitumista eteenpäin,

niin sehän alkaa minulle jo riittääkin. Eiköhän siinä ajassa ole keksitty tautiin jo uusia lääkkeitä?

Jälkikasvua varten talteen

Aloin kirjoitella juttuja menneestä elämästäni siinä luulossa, että jälkikasvuni – toiveeni mukaan runsas – kiinnostuu isona siitä, minäkäläisestä äijän ruhjakkeesta heidän geeniperintänsä on lähtöisin. Kun juttuja oli kasassa melkoinen määrä,

ajattelin: ”Minähän voin painattaa näistä jutuistani oikeastaan omakustanteen jälkikasvulleni jaettavaksi.”

Poikani korjasi kirjoitusvirheitä joistakin jutuistani eikä tuominnut niitä täysin kelvottomiksi. Hänen kommenttinsa oli: ”Kyllä sulla, ukko, asiaa on, mutta kirjoittaa sinä et osaa.” Tytär oli samaa mieltä ja piirteli henkseleitä joiden kappaleiden päälle. Hyvä niin.

Koska minusta asia on tärkeä eikä sanojen peräkkäin asettelu eivätkä väli-merkit, niin minulle tuli päänäousema, että veisin juttukokoelmani Oolin kustannusvirkaileijalle kuullakseni, mistä syystä se on täysin kelvoton julkaistavaksi. Pidän itsestään selvänä, ettei se missään tapauksessa soveltuisi konservatiivisen Oolin repertuaariin, mutta voisin saada sieltä vinkkejä, joiden avulla veistelin sen kirveellä jollekin muulle pienkustantajalle mahdollisesti kelpaavaksi.

Odotukseni mukaisesti kustannusvirkaileija katseli juttukokoelmaani ilmein, joka kertoi: ”Taas joku lupopää on tarjoamassa keltovontta tekstiä meidän kustannettavaksemme. Kyllä niitä kaheleita näyttää riittävän.” Virkaileija oli kuitenkin erittäin fiksu mies ja salli minun jättää mappini hänen työpöytänsä kulmalle.

Viikon, parin kuluttua kustannusvirkaileija soitti minulle ja sanoi: ”Mutta mehän teemme tästä kirjan.” Olin lentää perseelleni. Uskomaton juttu. Todelta uskomaton. Hän lisäsi: ”Se kaipaa tosin pientä viilaamista.” Minun mielestäni se kaipasi vielä kirveellä veistämistä, oikein piilukirveellä.

Kaunisteltu versio julki

Olin kirjoittanut juttuni runoratsuni ohjat löysällä ja kirjoittanut ruman sanan, niin kuin se sanotaan, joten tekstiä oli mielestäni hivenen ”sivistettävä” Oolin repertuaariin paremmin soveltuvaksi. Niinpä ohjastin runoratsuni ohjaket kireällä koko juttukokoelmani uudelleen lävitse. Taisin siinä tehdä vikatikin. Teksti ei ollut enää alkuperäisen hultvatonta.

No kelpasi se kuitenkin vielä toisenkin kustantajan edustajan lukemana. Oma-vaikaisesti karsin siitä kuitenkin ennen painoon menoa eräitä okaisimpia oksia pois. Ne olisivat saattaneet pistää joitakin mahdollisista lukijoistani ja sitä minä en halua. Nämä oksat ovat kuitenkin edelleen tallessa mahdollista myöhempäälle käyttöä varten.

Oikeastaan Alfred Tanner on kiteyttänyt kupletissaan kaiken lapsuuteni aikaisen sanomani orpopojan valssiinsa: ”Vaana maailmalla, oudon orren alla, lainalattialle kallistan mä pään.” Minun tosin piti kallistaa päini joskus heinäka-

saankin, kun ei ollut sijaa majatalon lattialla. Kun en ole oppinut tuota valssin jaloa taitoa milloinkaan, ristin kirjani orpopojan letkajenkaksi.

Kirjan kansikuva esittää kotoani Kurkijoen kirkonkylään johtavaa tietä, minun entistä koulutietäni. Kuvassa näkyvän tien päästä näkyi jo Kurkijoen kirkon torni, minulle erittäin rakas paikka. Selitys risaisille kengille löytyy kirjan sivuilta.

Kirjastani voin melkein sanoa, että ”paska kirja mutta tulipahan tehtyä”. En ole sen tekstiin lainkaan tyytyväinen. Sen tekstissä olisi vieläkin paljon korjattavaa, mutta jos jatkaisin vielä sen korjaamista, niin siihenhän kuluisi koko loppu elämäni. Joskushan se on puhallettava peli poikki. Kriitikot ovat varmasti kanssani täsmälleen samaa mieltä.

Painavaa sanottavaa

Siltä osin olen kuitenkin ehdottomasti peräksi antamaton, että kirjani on – huonosti muotoillusta tekstistä huolimatta – ehdottomasti lukemisen arvoinen. Lukekaa ihmeessä se, tai paremminkin ostakaa ihmeessä se. Minulla on todellakin ollut sanottavaa.

Todistan kirjassani mm. kiistattomaksi tosiasiksi, että ainakin minulle oli erinomainen onni tehdä ensimmäiset kymmenen työvuottani erilaisia patkätöitä. Sain niiden avulla itselleni

mittaamattoman arvokkaan pääoman: taidon suoriutua miltei mistä työstä tahansa itse ja rutkasti elämäkokeimuksia.

Haastan kaikki piltillä ruokitut vieläkin ainakin metsätoissa. Jos olisin saanut heti koulun jälkeen nykyisen niin tavoitellun vakituisen työpaikan sorvin äärestä, jota sorvia olisin saanut polkea turvallisin mielin eläkeikään asti, ja jos ensimmäinen kosintani olisi johtanut avioliittoon, minulla ei todellakaan olisi mitään kertomista lapsille. Ei kerrassaan mitään. Elämäni olisi ollut tuplasti köyhempää, tuskin edes elämisen arvoista.

Todistan kirjassani myös kiistattomaksi tosiasiksi sen, että paniikkihäiriö ja syöpä ovat vastoin asian-tuntijoiden ennusteita täysin parannettavissa olevia sairauksia. Jos ne taudit ovat vielä minussa, niin väliäkös tuolla, kun ne eivät häiritse elämäni mitenkään.

Pyrin kirjassani myös valamaan lukijoilleni uskoa siihen, että meistä jokaisella on mahdollisuus päästä omin avuin tavoitteilemaansa auvoiseen elämäntilanteeseen, vaikka matkaan lähtiessä eväsreppu keikkuisi olalla lähes tyhjänä ja vaikka matkan varrella olisi useita sudenkuoppia ja romahtamaisillaan olevia siltoja. Minä olen saavuttanut tuon elämäntilanteen.

Lauri Poutanen

Serkukset ”kirjailija” Lauri Poutanen ja Irja Vähätalo (o.s. Poutanen) kirjan Orpopojan letkajenkka julkistamistilaisuudessa Loimaan torin varrella sijaitsevassa Ravintola Lintu-Parvessa.

Jospa

Jospa jo tulisi kesä,
jospa loppuisi lumen tulo,
olisi linnuilla oma pesä
ja rauhaisa kotiolo.

Jospa kaikki maailman
lapset
saisi kasvaa ilman nälkää,
myös kaikki harmaahapset
sais tuntea myönteistä
mieltä.

Jospa loppuisi vieroksunta,
kaikki ihmiset olisi
samanarvoiset,
eikä jokaisella oma
kuppikunta,
ei paremmat toiset kuin
toiset.

Jospa elettäis ilman sotia,
taisteluita ja paremmuutta.
Niin moni kaipaa entistä
kotia,
ystävyyttä ja elämää uutta.

A. K.

Kurkijokelaisten 60. pitäjäjuhlien yksi kohokohta: muistokukkien vienti Karjalaan jääneiden vainajien muistokivelle Kanta-Loimaan kirkkomaalla.

Kurkijoki-Seuran toimintaa vuodelta 2006

Seuralla oli vuoden 2006 lopussa 234 jäsentä, joista 115 oli maksanut jäsenmaksun tai ainajäsen maksun sekä Karjalan Liitolle tilitettävän 5 euroa. Maksamattomia jäseniä oli 119 ja uusia jäseniä 2.

Vuosikokous valitsi 12.3.2006 seuran puheenjohtajaksi seuraavalle kaudelle Riitta Sainion. Johtokunnan jäseniksi valittiin Jorma Kaartinen, Sakari Karsila, Pirjo Kojo, Anna-Maija Nurminen-Lempinen, Kari Raitio ja Heljä Suveri. Kokouksessa puhetta johti Mauri Rastas, ja läsnä oli 19 jäsentä.

Johtokunnan järjestäytymiskokouksessa sovittiin, että varapuheenjohtajana toimii Sakari Karsila, jäsenasioita hoitavat Jorma Kaartinen ja Kari Raitio, talousasioita Riitta Sainio. Sihteerin tehtäviä hoitivat vuonna 2006 vuoroin Jorma Kaartinen ja Heljä Suveri.

Johtokunta kokoontui vuoden 2006 aikana 6 kertaa. Kokouspaikkoina olivat Karjalatalon kokoustilat sekä kesällä karjalaisten kesäkotit Jollaksessa.

Vuosikokous valitsi vuoden 2006 tilintarkastajiksi Sirkka Koposen ja Irma Kauppisen sekä varatilintarkastajiksi Maija Dammertin ja Kaarina Vanhalan.

Toimikunnat ja osastot

Järjestelytoimikunnan vetäjäksi valittiin Heljä Suveri ja muiksi jäseniksi Raili Kuosa, Linnea Laukkanen, Riitta Sainio ja Sirkka Salonen. Toimikunta on hoitanut tarjoilun ja arpajaisten järjestelyt. Toimikuntaan ovat osallistuneet myös aktiivisesti seuran muutkin jäsenet.

Lappeenrannan osaston

vetäjinä ja kokoonkutsujina toimivat Siiri Horttanainen ja Eeva Kemppinen. Jäseniä vuonna 2006 oli 10, ja yksi uusikin jäsen liittyi joukkoon.

Tampereen osastoa on hoitanut Tapio Nikkari. Jäseniä oli 37 henkilöä.

Vuonna 2006 jäsenmaksu oli 10 euroa/henkilö. Ainajäsenmaksu oli 100 euroa. Kymmenen euron lisäksi jäsenet voivat maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksua 5 euroa, joka välitettiin Karjalan Liittoon.

Internet-toimikuntaan ovat kuuluneet Ville Laakso, Mauri Rastas ja Veikko Repo. Toimikunta kokoontui vuonna 2006 elokuussa Kurkijoki-museolla Loimaalla ja marraskuussa Karjalatalolla Helsingissä.

Yhteistyökumppanit

Karjalan Liitto on seuramme kattojärjestö ja siksi luonnollinen yhteistyökumppanimme. Liitto informoi seuran johtoa säännöllisesti kiertokirjein ja muin tiedottein, joten osanotto Liiton toimintaan on mahdollista.

Kurkijoki-Seura ry on eronnut Uudenmaan Karjalaisseurojen piiri ry:stä.

Seura on osallistunut Pääkaupunkiseudun Karjalaisyhdistys Pääsky ry:n (Pääskyn) järjestämiin tapahtumiin 14.5. ja 4.11. Karjalaan jääneiden muistomerkillä Hietaniemen hautausmaalla. Anna-Liisa ja Kaarlo Heinonen toimivat kesällä useita viikkoja Jollaksessa kesäkodin emäntänä ja isäntänä, saamansa rahallisen korvauksen he lahjoittivat seuralle. Myös muut seuramme jäsenet osallistuivat aktiivisesti kesäkodin toimintaan.

Pääskyn hallitukseen on

seurastamme kuulunut Riitta Sainio. Seura on maksanut Pääskyn jäsenmaksun vuonna 2006.

40-vuotisjuhla Karjalatalolla

Kurkijoki-Seura täytti vuoden 2006 aikana 40 vuotta. Juhlaa vietettiin Karjalatalolla sunnuntaina 23. päivänä huhtikuuta. "Olkaamme ylpeitä kurkijokelaisuudestamme", julisti kamarineuvos Kari Rahiala Seuran 40-vuotisjuhlan avauksessa toivottaessaan juhlavieraat tervetulleiksi juhlaan.

Juhlan kunniavieraina olivat perustajajäsenet Martta Ekman, Helliikki Matlar, Kaarina Vanhala ja Kari Rahiala. Vuosijuhliin kuuluu luonnostaan aktiivisten toimijoiden palkitseminen.

Kurkijoki-Seura palkitsi Karjalan Liiton harrastemerkillä Kaarlo Heinosen,

Jorma Kaartisen, Irma Kauppisen, Raili Kuosan, Mauri Rastaa, Eira Savolaisen ja Heljä Suverin.

Kurkijoki-Seuran onnittelemisen aloitti Kurkijoki-Säätiö, jonka hallituksen jäsen Leena Virtanen korosti Säätiön ja Seuran yhteistyön tärkeyttä ja tuloksellisuutta. Hiitolaiset ry:n onnittelet esitti puheenjohtaja Margit Räsänen. Pääkaupunkiseudun karjalaisyhdistys Pääsky ry onnittelee laulaen.

Karjalan Liiton onnittelemisen esitti liittovaltuuston entinen pj. Pertti Viinanen, joka oli myös syntymäpäivien juhlapuhuja. Onnittelet ottivat vastaan Kurkijoki-Seuran puheenjohtaja Riitta Sainio ja hallituksen jäsen Anna-Maija Nurminen-Lempinen.

Kotiseutuneuvos Aira Viitaniemi järjesti ylimääräisen ohjelmanumeron,

kun hän palkitsi Karjalaisten Kesäjuhlien nuorimman piirakkamestarin Sauli Saarnion (3 v.) pokaalilla "piiraan teon taidosta ja tyynestä suhtautumisesta median hääräilyyn piirakkakilpailun tuoksinassa". Viitaniemi kertoi, ettei ollut varautunut niin nuoren kilpailijan osanottoon. Palkitun onnenhetki oli sanoin kuvaamatonta riemua myös juhlayleisölle.

Välillä saatiin nauttia Aira Viitaniemen valmistamaa kurkijokelaista perinneruokaa, kaurakiisseliä sekä piirakat, pullat ja kahvit.

Kevätretki Porvooseen

Seura järjesti kevätretken 3.6. Porvooseen. Mukana oli kurkijokelaisia ja heidän ystäviään Lappeenrannasta, Savitaipaleelta ja aina Espanjaa myöten yhteensä 35 henkilöä. Kaupunkiohjelmaa johtoi meidät Porvoonjoen vanhaa siltaa pitkin museolle. Kulkemamme tie on Suomen vanhin tie Turun ja Viipurin välillä.

Porvoon historiallinen museo oli vuonna 1809 raatihuone. Museossa saimme kokonaiskuvan kaupungin kehityksestä siellä olevasta pienoismallista, jossa näkyi mm. muinainen linnanmäki. Meidän mielimme muistutettiin, että juuri Porvoon valtiopäivillä maaliskuussa 1809 Suomi liitettiin Venäjään autonomisena suurruhtinaskuntana. Suomi korotettiin "kansakunnaksi kansakuntien joukkoon".

Venäjän keisari Aleksanteri I vahvisti silloin Suomen uskonnon, perustuslait sekä säätyjen oikeudet. Tämä tapahtui, niin kuin me kaikki tiedämme, Porvoon tuomiokirkossa. Retkemme aikana tuomiokirkko seisoi mäellä ilman päänukattoa. Hyvin ymmärsimme porvoolaisten tyrmistyksen vähän aiemmin tapahtuneen tuhopolton johdosta, mutta toisaalta kirkko seisoo paikallaan, kupolit eivät ole romahtaneet.

Juhlia ja tapahtumia

Karjalan Liiton kesäjuhla vietettiin 16.-18.6. Haminassa. Kesäjuhlat järjestettiin jo 58. kerran, ja juhlapaikkana oli Haminan Bastioni. Kurkijoki-Seurala ja Kurkijoki-Säätiöllä oli yhteinen myyntipöytä karjalaisella torilla. Juhlapuheen piti kirjailija Laila Hirvisaari. Piirakkakilpailuissa tuli Seuralle palkintoja lasten, naisten ja miesten sarjoissa. Osallistui myös lippukulkueeseen.

Kurkijokelaisten 60. pitäjäjuhlat 29.-30.7. Loimaalla. Seura osallistui pitäjäjuhlisiin runsaslukuisesti, Seuran myynti- ja arpajaispöytä pidettiin esillä ilta- ja päiväjuhlassa.

Pääsky lahjoitti seuran 40-vuotisjuhlissa lahjakortin, joka oikeutti saunan käyttöön ja illan viettoon Jollaksessa. Yhteinen elokuinen kokoontuminen järjestettiin 30. päivänä Karjalaisten kesäkodilla Helsingin Jollaksessa.

Mukana oli 30 henkilöä. Seura tarjosi Heinosen Anna-Liisan tekemää lohikeittoa, ja päälle joimme

Kurkijoki-Seuran puheenjohtaja Riitta Sainio oli mukana talkoissa, kun Karjalan Liiton naistoimikunta juhli 30-vuotista taivaltaan. Kaikkiaan töihin osallistui kahdeksan seuran jäsentä.

Haminan Bastioni oli hieno paikka järjestää Karjalaiset kesäjuhlat.

Loppuelokuun ilta oli kaunis, kun Kurkijoki-Seura kokoontui saunomaan ja viettämään yhteistä hetkeä Karjalaiselle kesäkodille Jollakseen. Kuvassa etualalla Seuran johtokunnan jäsen Jorma Kaartinen.

makoisat kakkukahvit. Vietimme elokuista iltapäivää seurustellen ja vanhoja tarinoita vaihtaen.

Karjalan Liiton naistoimikunta vietti 30-vuotishuhlia 21.10. Karjalatalolla. Seuralla oli ilo olla mukana talkoissa ja tarjoilun onnistumisessa. Saimme kokoon yhteensä 8 henkilöä. Mukana olivat myös johtokunnan miespuoliset jäsenet. Ruokailijoita oli paikalla n. 400 henkilöä. Juhlan suojelijana toimi valtioneuvos Riitta Uosukainen.

Seuramme osallistui

Karjalan Liiton järjestämälle ruokamessuille 2.12. Järjestimme esityksen rotinapöydän, johon kuuluivat rotinarinkeli, kaneliässät ja sokerikakku. Olimme saaneet kattaukseen myös Karjalasta mukana tuotuja kahvikuppeja, hopeatarjottimia, pöydälle mummojemme tekemän liinankin sekä vauvan nutun ja töppöset.

Rotinapöytä sai ympärilleen innokkaita ja uteliaita katsojia, olihan tällainen tapa monelle tuntematon. Osallistuimme myös karjalaniiraiden paistamiseen ja

myyntiin. Ruokamessujen kävijämäärä ylitti kaikki odotukset: paikalla kävi lähes tuhat henkilöä.

Perinteistä joulujuhlaamme vietimme 10.12. Karjalatalolla. Mukana oli 70 henkilöä. Seuran juhlatuomikunta ja avustajat olivat panneet parastaan juhlan onnistumiseksi. Oli värvätty runsaasti korkeatasoisia ohjelmaesittäjiä, kahvipöytä notkui jouluperhekuja, ja joulupuuro oli haudutettu yli yön erittäin maittavaksi.

Joulujuhlissa Kurkijoki-Seura palkitsi naistoimikunnassa pitkään uurastaneen Linnea Laukkasen Karjalan Liiton pronssisella ansiomerkillä. Joulujuhlan kunniavieras oli kansanedustaja Marjo Matikainen-Kallström, Karjalan Liiton liittovaltuuston varapuheenjohtaja. Hänen juurensa ovat Viipurin maalaiskunnassa.

Kauneimmat joululaulut lauloimme 17.12. Karjalatalolla. Mukana oli n. 50 henkilöä. Joululaulujen vetäjänä ja juontajana toimi Pitäjänmäen kirkkoherra Martti Pitkänen yhdessä kirkkonorkesterin kanssa.

Tilaisuudesta vastasi Pääsky ry.

Yhteisö ja edustus

Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtajana vuonna 2006 toimi Anna-Maija Nurminen-Lempinen. Hallituksen varajäsenenä oli Riitta Sainio. Kurkijoki-Säätiön valtuuskunnassa vuonna 2006 ovat edustaneet Jorma Kaartinen ja Eira Savolainen.

Karjalan Liiton liittovaltuustoon kaudelle 2005-2007 Keski-Karjalan alueelta valittiin Anna-Maija Nurminen-Lempinen.

Kurkijokelainen on edelleen keskeinen tiedotusväline Seuran toiminnassa. Lehden avulla ilmoitamme eri tilaisuuksista, retkistä ja muusta toiminnasta. Karjala-lehti toimii seuran toissijaisena tiedotusvälineenä.

Seura lähetti jäsenilleen keväällä jäsenkirjeen. Lisätietoa Kurkijoki-Seuran toiminnasta löydät internet-sivuilta www.kurkijoki.fi.

Historiaa maan alla ja päällä

Etelä-Karjalan kansalaisopiston järjestämä ja Etelä-Karjalan Karjalaisseurojen piiri ry:n ideoima luentonsarja Elämää rajalla sai 14.2. Kimpisen koululla Lappeenrannassa arvokkaan historiallisen jatkon. Wiipuri-Yhdistyksen puheenjohtaja Pertti Joenpolvi kiteytti puheenvuoronsa aluksi, että hänen ja arkeologi Kerkko Nordqvistin aiheet jakautuivat maan päälle ja maan alle. Arkeologi Nordqvist käsitteli luennossaan viimeaikaisia tutkimuksia Karjalan kannaksella, ja Pertti Joenpolvi tarkasteli Viipurin linnaa ennen ja nyt.

Luentonsa aluksi Kerkko Nordqvist kertoi kannaksen arkeologisten tutkimusten historiasta. Hänen mukaansa Karjalan kannaksella arkeologian alku liittyy kansalliseen heräämiseen, kansallistuneen nousuun, karelianismin – suomalaisten menneisyys. Aluksi tutkimus on ollut satunnaista, yksityishenkilöiden harrastamaa keräilyä. Viipurilaisen osakunnan keräilyretket ajoittuivat vuosille 1876-1892, ja Suomen Muinaismuistoyhdistyksen stipendiaatit olivat tutkimusmatkoilla vuosina 1877-1892. Kihlakuntakeräyksissä vain Jääski jäi tutkimatta.

Luentonsa arkeologi Nordqvist jaksotti kivikauden tutkimuksen alkuvaiheisiin, ensimmäiseen huippuun 1905-1915, nuorin tutkimuksen aikaan 1916-1930, uuden intensiteetin aikaan 1930-luku ja tutkimusten loppuun, jolloin toinen maailmansota lopetti tutkimukset. Hiljaiselon aika kesti 1990-luvun jälkipuoliskolle, jolloin arkeologinen tutkimus Kannaksella oli niukkaa. Hiljaiselon jälkeen on koittanut uuden tutkimuksen aika.

Uusi innostus on jatkunut 1980-luvun lopulta. Aluksi oli rautakauden tutkimukset, ja kivikauden tutkimus alkoi 1990-luvulla. Uusissa tutkimuksissa on useita yhteistyöprojekteja, useita suomalaisia tutkimusorganisaatioita.

Arkeologi Kerkko Nordqvist esitteli kuvin ja sanoin, kuinka arkeologinen inventointi tapahtuu ja millaista löytöateriaali on. Hän kertoi Helsingin yliopiston tutkimuksista vuosilta 1998-2006 tutkimuspaikkakohtaisesti. Taivotteena on ollut löytää uusia, erityyppisiä ja etenkin kivi- ja varhaismetallikautisia muinaisjäänneksiä erilaisista ekologisista ympäristöistä sekä tutkia yhteisöjen ja toimeentulon muutosta eri aikoina ja eri alueilla.

Kurkijoen osalta arkeologi Nordqvist kertoi vuoden 2001 kaivauksista, jolloin löydettiin 51 uutta kivi- ja varhaismetallikautista kohdetta. 12 kohteelta löytyi myös myöhempää materiaalia. Löydöissä olivat myös Kannaksen ensimmäiset pyyntikuopat. Koekaivauksissa 1.-6.6.2003 oli mukana myös arkeologi Nordqvist. Tällöin tutkittiin kaivauksin kaksi kohdetta.

Hiljaiselon aika eli 1900-luvun jälkipuolisko, jolloin arkeologinen tutkimus oli Kannaksella niukkaa, sisälsi tutkimuksia hieman runsaammin mm. Käkisalmissa, Räisälässä, Kurkijoella, Sortavalassa ja Viipurissa.

Loppuyhteenvedossään arkeologi totesi, että viimeisen kymmenen vuoden aikana on tullut valtavan uutta materiaalia, ja tunnettu aineisto on muuttunut monipuolisemmaksi. Tulevaisuudessa tutkitaan jo olemassa olevaa materiaalia ja analysoidaan sitä. Ta-

ivotteena on tutkimusten julkaiseminen ja uudet kenttätöyt.

Viipurin linna ennen ja nyt

Arkeologi Nordqvistin esityksestä tehtiin melkoinen aikamatka vanhaan Viipuriin. Wiipuri-Yhdistyksen puheenjohtaja Pertti Joenpolven esitys alkoi ajasta yli 700 vuotta sitten. Esityksessään hän käsitteli Viipurin linnan rakentamisvaiheita, laajennus- ja korjaustöitä sekä linnan isäntiä, vouteja ja käskynhaltijoita ja linnaa kohtaneita tuhoja.

Viipuri oli varuskunta-kaupunkina vuoteen 1860 asti. Linnan tiloja käytettiin myös varastona. Vuonna 1856 syttyneen tulipalon jäljiltä jäivät vain muurit jäljelle. Pertti Joenpolvi kertoi linnan remonttisuunnitelmista ja remontista 1890-luvulla. Jälleenrakennus toteutettiin vuosina 1890-1894.

- Linnan pelastaminen on ollut Suomelle tärkeä, totesi Pertti Joenpolvi. Esityksessään Joenpolvi esitteli myös linnan eri osia.

Mitä Viipurin linna on tänään -osuudessa illan luentoyleisö sai paljon mielenkiintoista tietoa: linnan suosio venäläisten matkailukohteena, suomalaisen esineistön inventointi ja ennen kaikkea nyt suoritettu remontti Suomi-salin aikaansaamiseksi.

- Linnan kellareissa on ollut tuhansia esineitä, joita suomalaisilta aikanaan jäi Viipuriin. Salissa esitellään linnan suomalaiskautta ja suomalaisten elämää Viipurissa. Suomi-salista linnakerrosta voi jatkaa linnan torniin. Salissa tekstit ovat englanniksi, ruotsiksi, suomeksi ja venäjäksi, kertoi Pertti Joenpolvi.

Paula Penttilä

Kurkijoki-Seura ry tiedottaa

Kurkijoki-Seuran vuosikokous pidettiin Helsingin Karjalatalossa viime sunnuntaina. Paikalla oli 17 aktiivista jäsentä.

Kokouksen puheenjohtajana toimi Kari Rahiala. Kävimme läpi vuoden 2006 toimintakertomuksen, jota Kari höysti elävästi pilke silmäkulmassa. Todettiin, että jäsenistössä on liikaa jäseniä, joilta on unohtunut maksaa jäsenmaksu, ja uusi johtokunta evästettiin tämän asian korjaamiseen.

Käsiteltiin vuoden 2006 tuloslaskelma ja tase sekä myönnettiin vastuuvapaus tileistä johtokunnalle, toimihenkilöille sekä tilintarkistajille vuodelta 2006.

Päätettiin, että seuran jäsenmaksu vuonna 2007 on 10 euroa/henkilö. Ainaisjäsenmaksu on 100 euroa ja Karjalan Liiton jäsenmaksu 5 euroa.

Sakari Karsila Helsingis-

tä valittiin Kurkijoki-Seuran uudeksi puheenjohtajaksi Riitta Sainion pyydettyä eroa tehtävästä. Johtokuntaan kuuluu Sakari Karsilan lisäksi Jorma Kaartinen, Liisa Koistinen (uusi), Ilkka Liekari (uusi), Anna-Maija Nurminen-Lempinen, Kari Raitio ja Riitta Sainio, varapuheenjohtaja.

Järjestelytoimikuntaan tulivat valituiksi seuraavat henkilöt: Heljä Suveri, toimikunnan vetäjänä, Terttu Koivuola (uusi), Raili Kurosa, Linnea Laukkanen, Anne-Mari Liljaniemi (uusi), Kaisa Raitio (uusi), Riitta Sainio ja Sirkka Salonen.

Kurkijoki-Seura ry lähettää jäsenilleen kirjeen, jossa on lisätietoa tulevasta tapahtumista sekä pankki-siirtolomake jäsenmaksun maksamista varten.

Ilkka Liekari

Kurkijoki-Seuran tili 127150-652130

Jäseneksi ilmoittautuminen tapahtuu

1. maksamalla Seuran yllä olevalle pankkitilille vuosijäsenmaksu 10 euroa tai ainaisjäsenmaksu 100 euroa Seuran jäsenyydestä (lisäksi vuosittain Karjalan Liiton jäseneksi meidän Seuran kautta haluavat maksavat 5 euroa välitettäväksi Karjalan Liitolle) ja
2. ilmoittamalla Seuralle oma nimi, osoite ja syntymävuosi.

Tervetuloa mukaan iloiseen seuraan!

Historiaa maan alla ja maan päällä –luennon yleisöä. Karjala ja Karjalan historia kiinnostaa lappeenrantalaisia.

Hiitolan Pitäjätseuran pilkkikilpailut

Keväiset Hiitolan Pitäjätseuran järjestämät pilkkikilpailut pidettiin 10.3. Suodenniemellä. Kilpailujärvenä oli Mouhijärvi. Saateisen harmaana lauantai-

aamuna kokoontui 19 inokasta pilkkijää ”pyytämää kallaa”. Lisäksi kolme osallistujaa jäi rantasaunalle huoltojoukkoihin.

Iloksemme myös Kala-

kurki-ystävämme ottivat kutsun vastaan ja saapuivat porukoihin melkein ”voimalla seitsemän miehen” (5 miestä + 2 naisia). Suunnitelmissa onkin jär-

jestää naapuripitäjälaisii keske mitteloita, joissa vastakkain Kalakurjet ja ”Hiitolan Hirmuset Hiidet” (kirjoittajan käyttämä työnimi).

Tosi toimiin...

Mouhijärvi luovutti kaloja melko kitsaasti kilpailijoiden yhteissaaliin ollessa ai-noastaan 11,970 kg. Kaikki kalat kelpasivat kilpailukaloiksi. Saamattomaksi ei tällä kertaa jäänyt kukaan.

Kilpailun suurimman kalan eli 840 g painavan ahvenen sai ensimmäistä kertaa mukana ollut Leena Laaksila. Pienen lähitaistelun joutui Leena tosin käymään, ennen kuin tämä ahvenen köriläs muiden pilkkijöiden ihailtavana jäällä ”pötkötti.” Suurimman saaliin eli 1,590 kg sai Seppo Kaljunen huomattavasti pienemmällä kaloilla, mutta kun kappalemäärää on tarpeeksi, yltää niilläkin voittoon.

Kaikkien osallistujien kesken arvottiin lahjoituksina saatuja tavarapalkintoja, joista kiitos lahjoittajille, samoin tapahtumaa muuten sponsoroineille. Kilpailun päätyttyä esitteli seuramme ”Pelle Peloton” eli Jouko Ijäs kehittämiensä kairan, joka pyöri akkuperakoneen voimalla tehden reiän kevyesti ja melkein äänettömästi muutamassa sekunnissa noin 50-senttiseen jäähän.

Suurin saalis Seppo Kaljunen 1590 g

Suurin kala Leena Laaksila 840 g

Lähin arvaus suurimmas-ta saaliista Leena Peltomaa, Aila Kaljunen, Pekka Valkeapää ja Leena Laaksila, kaikkien neljän arvaus vain miinus 90 g voittosaaliista.

Tulokset

Miehet

1. Seppo Kaljunen	1,590 kg
2. Martti Repo	1,280 kg
3. Pertti Vihavainen	1,220 kg
4. Viljo Ylönen	1,080 kg
5. Kari Kaijo	0,860 kg
6. Jouko Ijäs	0,620 kg
7. Eero Häkli	0,570 kg
8. Jouko Mäki	0,470 kg
9. Lauri Veijalainen	0,300 kg
10. Martti Meskanen	0,270 kg
11. Pekka Valkeapää	0,150 kg

Naiset

1. Leena Laaksila	1,170 kg
2. Saini Repo	0,620 kg
3. Aino Jantunen	0,460 kg
4. Raija Laaksonen	0,420 kg
5. Aila Kaljunen	0,340 kg
6. Terttu Veijalainen	0,280 kg
7. Leena Peltomaa	0,180 kg
8. Sari Latva-Valkama	0,090 kg

Raija Laaksonen

Mitalit kaulaansa saivat Aino Jantunen (vas.), Saini Repo, Leena Laaksila, Seppo Kaljunen, Martti Repo ja Pertti Vihavainen.

Mainintoja Kurkijoen piiskasta löytyy silloin tällöin jopa kaunokirjallisuudesta. Teuvo Ahokas löysi sellaisia Kaarlo Waltosen kirjasta Iloesta myö elettii (Kustannusliike Pohjola ja Kumpp. 1955).

Oli vuosi 1906 marraskuun 6. päivä, lauantai. Aamu oli hämärä ja usvainen. Maassa oli lunta. Metsäkylän majatalon ikkunasta tuikki valo päiväkirjakamarista. Talon isäntä, herastuomari istui ruokasalissa keinuolissa, poltellen ”Beirutshkia” ja odotteli Kerisyjän lautamiestä, sillä etukäteen oli päätetty mennä samalla hevosella Ratiseen, jossa välikäräjät istuivat. Odotettu tuli, ja niin lähdettiin.

Renkipehtoori Heikki tarkkaili hevosvaljaita tuvassa ja oli myrtynyt. Piät juoksivat tuvan ja navetan väliä, ja renkipoika Annin Aukusti hääri maitohinkin ääressä.

- Nouse ylös siitä, senki vetelys. Jo nyt on aika lähtii ruatiille. Painu paikalla Niemnurmelta heiniä hakemaa ja ota se vornake, Annin Aukusti, keralles heiniä häkkiä polkemaan, a mie katsho lähen tästä Rohpilaa. On se siinäki muuten shmetku, se Annin Aukusti-kulu. Rokasta lihat ronkkii ja lillit juop, apa ruajetta ei ni vous pie.

Näin nokitteli Heikki ja riuhtaisi varmuudeksi tilkkupeiton, poppanan, nukku-jien päältä.

- Pie turpas tupessa, senki Mutikainen, ärähti Monos-Jussi vastaukseksi.

Silloin Heikki kuohahti ja karjaisi:

- Nyt sie, suatana, suat sitä, mikä jäi isältä antamatta.

Hän raapaisi ”kurkijokelaisen” seinältä ja hujautti. - Voi, heleveti. Nyt se tappaa, tulkua hätää, kirkui Jussi.

Ovi avautuu ja sisälle tulee talon Maria-neiti.

- Tuasjha teitä pitää tshakata. Miten kelvottomat oletta, ku ilkiittä pitää tällaista nujakkua. Eikä teitä yhtää hävetä, vaikka pyhä on tu lossa? Mänisittä siitä pellolle riisriittäi pitämää.

Heikki koppasi hevosvaljaat kainaloonsa ja luikki pihalle.

- Kuka siellä vistin ovvii repii, häh? Etkö sie tolvana tiijä sitä, jotta herrasväk siitä vai sisää kulkoo? Painu mieroo, senki tokelo, huusi Heikki.

- No, eikä tämä sitte keskievear ole? kysyi vieras.

- No, mitä se siulle kuuluu? ärjyi toinen.

- Hollikyyvin mie vai ot-tasin.

- Vai kyyvin. A tämän talon heposet ei pakuuntarahoille juokse, jatkoi Heikki.

- En mie mikää kerjäläine ole. Kyllä mie huutonj vastuan. Ja tiällä on millä mäl-lätää. Hän löi katensä povel-le. - Talosta ollaa eikä mökistä ja suuresta ollaaki.

Silloin Heikki hätkähti ja rupesi liverrellen kyselemään:

- No, minne työ sitä kyy-tii tahtositta?

- Vaikkapa vai Sortavala-laa.

- Apa kun se maksaa vii-tosen.

- Vaikka maksais kym-pin, kyllä sitä tiällä on. Ja taas hän kopautti nyrkillä poveaan sekä jatkoi: - Ensi on miun hankittava muuralj, ku kartanoo on luajittava kolme kaakeluunii.

- Vai kolme, ihanko tovestaa? kyseli Heikki ja kynsi niskaansa.

- No eikö siellä kaupun-nissa oo muuralii?

- Ei ole sellasta värkmes-tarii, ku miulle pitää, mutta tiällä kuuluu oleva, tuumailli vieras.

- Aha, työ tajatta etshii sitä Harmaisen Juhanua.

- Aivan niin. Tunneteko työ sen?

- A, kuinpa mie en tuntis, hörähti Heikki. - Sehä käyp sitä mejän Marija-neitiä hentustamassa. Vasta se eg-lenki olj. Heikki tulee lähemmäksi vierasta ja sanoo kuiskaten: - Kuulkua vai nyt ku mie teille sanon. Siitä Katin Matista se Marija-neiti äijält tykkäi, vai ku se Matti kuol’.

- A mie en ole yhtää ker-rinny naimista aittelemaa. Tärkiimmät asiit miun nup-piä pakottaa. Miulla on ylen äijä piässä piittäviä.

- No nii, mitäpä myö muuta, ku lähetää hakemaa sitä muurarii, sanoi Heikki.

- Mutta vieras tahtoi ruo-kailla ennen lähtöään ja ky-säisi aterian saamista mak-sua vastaan. Heikin mielestä se kävi hyvin päinsä, sillä olihan hänen itsensäkin jo-tain haukattava.

- Hei piijat, avatkua vis-

tin ov paikalla auk ja laske-kuu vieras salii, komensi Heikki.

Hän läksi siitä tallille päin jalan noustessa köykäisesti ja mielen aihahdellessa juo-marahoissa.

- Kuule vai sie Purkka. Nyt myö lähemmä Mualky-lää ja kuskattava on sellaine, jotta jo nyt kannattaa pistää siulle kappa kagrua appeen piälle parisshaks. Onnakkose antaa markan juomara-huaki, ja sillä myö ostamma siulles, Purkka, reinaisaa lin-nunlaulupuiset njapukat. Ja ne pitää olla njengoset ku Vaittisen Petterin aisoissa on njapukat. Valtane lupai ne markalla varvata ta pulierata. Voipha se nuapurille ne luatii huokiimmallaki.

Heikki-Pehtoori hyväili Purkkaa ja taputti sitä lauta-selle ja hykerteli:

- Moshna tästä tuloo, sekä meni, söi ja valjasti sitten hevosensa rivakasti. Samassa tuli kyydittäväkin ulos ja kehui syöneensä hyvällä ruokahalulla sekä vielä ryy-pänneensä kahvit päälle. Heikki auttoi hänet huolelli-esti rekeen ja peitti vällyil-lä. Suuri hirvennahka oli per-rässä ja kello aisassa. Ensin ajettiin muurarin luo, joka oli heti valmis apulaisineen lähtemään kaupunkiin mai-netta niittämään. Ja olihan suuret rahat sitä paitsi tie-dossa.

Lystihän siinä oli ajella. Reki oli tilava, hevonen hyvä ja sillä kello aisassa sekä kauas kaikuva kulku-

nen längissä. Heikki istui edessä, muurarin apulainen vierellään, perässä röhötti-vät vieras ja muurari. Kun tultiin Vorssun hoville, kääntyivät vieraaseen päin ja kysyi: - Joko myö kohta oomma teillä?

- Oomma, kohta oomma, vastasi vieras.

Purkka käveli roimasti Muukkosen rinnettä. Yhtäkkiä vieras käski pysäyttämään hevosen voidakseen pistäytyä puodissa.

Heikki teki työtä käskettyä ja samassa silmänräp-äyksessä vieras hävisi. Heikin vaaniva silmä oli kuitenkin valpas, ja hän liikahteli le-vottomana reessä. Kumma, että Heikki näki, vaikka oli pimeä.

Äkkiä hän sitten tyrkkäsi ohjokset muuramin käteen ja pinkaisi perästä.

- Tönne se halavattu mänj, kuultiin Heikin sanovan. Hänkyykö sie, kujake, siellä rötököt? Tule pois paikalla halkopinon piältä, tahie mie muuten sieruan siut rautoi. Maksa kyytis ta syönnökses, ilman mie siut hommuuan västinkii. Ei loitona tiältä tyrmä ole. Etkö nouse sorkilles, senki pei-juun? ärjyi Heikki.

Markkinahevosille ”kurkijokelaista”

Taneli piti sanansa, pani Pekan nietan aisoihin ja omansa luovutti Iijan Jaakolle, joka selässä ajaen tuli perässä, sekä asettui ylpeästi kärryihin Outin Marin ja

Pekan keskelle.

- Hei hevonen, hän hihkai ja veti ohjokset tiukalle.

Nieta ei ollut tietävinän-säkään. Se mennä lenkotti kuin uupunut konin kopukka. Taneli heristi piiskalla, mutta sekään ei sitä hämmästynyt.

- Jo nyt on saamarj. Mitä hittuu, oot sie vielä kiantöpiä. Kyllä mie näytän!

Näin Tanelin riehussa tamma seisattui, käänsi päänsä ja katseli jällelleen.

- Laskekua armahat prihat miut iäres moimesta kyyvistä, pyyteli Mari.

- Elä ölise, kyllä tää he-pone jalaksilla pysyy ta tai-val taiten taittuu, kiljahteli Pekka. Samassa hän kapsah-ti ohjaksiin ja veti ne kireäl-le, sekä täryytti:

- Voi pernahine!

Hän kurautti piiskalla, mutta sitä ei nieta tahtonut ilmaiseksi, vaan maksoi vel-kansa heti nostamalla hän-nän ylös ja antamalla läm-pöisen suihkun.

Pekasta tämä oli jo liikaa. Moinen pesu. Hän jännitti ohjokset tiukalle ja alkoi suimia ruoskalla minkä kerke-si, mutta tästä tamma louk-kaantui niin, että kärrä oli siinä paikassa riekaleina. Nietan takapuoli nousi ja laski sen minkä ennätti.

- Vai on siulla tääki taut, senki sika, karjui Pekka, kyl-lä sie nyt suat sellaset rohut, jotta paranet.

Hän aikoi lyödä oikein olan takaa. Mutta silloin hän

Herastuomarin Heikki

Pyhäjärvellä pilkittiin

Nikolain pilkkien voittajat ryhmäkuvassa. Kiertopalkinnot Raijan ja Sakarin käsissä.

Kalakurkien järjestämät neljännet Nikolai Virevuon muistokisat, Nikolain pilkit, pilkittiin lauantaina 3.3. Yläneen Pyhäjärvellä Veljesrannassa. Kilpailuun osallistui 30 henkeä. Kilpailukalana oli ahven. Lisäksi käytiin kiiskikilpailu, jossa saalistettujen kiiskien kappalemäärä ratkaisi voittajan.

Nikolai-pilkin tulokset

Suurin saalis, kiertopalkinto Sakari Kaunisto 8 012 g
Suurin kala, kiertopalkinto Raija Laaksonen 269 g
Kiiskikilpailu Saini Repo 15 kpl
Saamattomien palkinto (arvottiin) Liisa Maanpää

1. Sakari Kaunisto 8 012 g
2. Raija Laaksonen 3 532 g
3. Martti Vaittinen 3 213 g
4. Viljo Ylönen 3 157 g
5. Eero Häkli 2 767 g
6. Simo Kaunisto 2 710 g

7. Toivo Hyvönen 2 693 g
8. Jorma Romu 2 097 g
9. Jouko Mäki 1 544 g
10. Marjatta Poskiparta 1 175 g
11. Saini Repo 1 170 g
12. Martti Meskanen 821 g
13. Seppo Kemppinen 722 g
14. Veikko Nenonen 698 g
15. Leo Mustonen 389 g
16. Pekka Riikonen 383 g
17. Teuvo Heinonen 346 g
18. Terttu Veijalainen 345 g
19. Pentti Kemppinen 312 g
20. Teuvo Ahokas 257 g
21. Pentti Torkki 135 g
22. Lauri Veijalainen 117 g
23. Martti Repo 113 g
24. Aimo Jälkö 92 g

Ahvenia pilkittiin yhteensä 36,8 kilogrammaa.

Pentti Torkki sai pienen ahvenen. Se ikuistettiin jälkipolville. Jää oli jo kovin pehmeän näköistä.

Upea talvinen ulkoilupäivä

Loimaan Seudun Karjalaseuran talviulkoilupäivää vietettiin sunnuntaina 4.3. Pyhäjärvellä Loimaan Kalikassa. Talvipäivä oli kaunis ja aurinkoinen. Osallistujia kaivattiin enemmän, ainostaan 13 oli lähtenyt mukaan. Järven jäällä olisi ollut mahtavat hiihto- ja kelkkelit.

Myös pilkkikilpailu pidettiin. Siihen osallistui 11 henkeä. Kilpailuaika oli kaksi tuntia. Kolme ensimmäistä sai mitalin kaulaansa.

Kalikassa on hieno kotagrilli. Sen ympärille koonnuttiin syömään eväitä, paistamaan makkaraa ja keskustelemaan seuran tulevaisuusnäköymistä. Osallistujapula laittaa mieltämään, minkälaista toimintaa tulevaisuudessa järjestettäisiin ja miten saataisiin nuorempiakin mukaan toimintaan.

Positiivistakin on kyllä näkyvissä, sillä useita nuoria on liittynyt jo tämän lyhyen alkuvuodenkin aikana jäseniksi. Kiitos talvipäivään osallistuneille ja kaikille jäsenille oikein hyvää ja kaunista kevättä.

Pilkkikilpailun tulokset

1. Saini Repo 3 315 g
2. Eero Räisänen 942 g
3. Terttu Veijalainen 560 g
4. Martti Repo 435 g
5. Lauri Veijalainen 411 g
6. Pentti Kemppinen 350 g
7. Marjatta Poskiparta 240 g
8. Vilho Räisänen 56 g

Voittaja keskellä eli Saini Repo, joka nappasi kahdessa tunnissa yli kolme kiloa kalaa. Vasemmalla kakkonen Eero Räisänen. Hänen kokonaisuutensa painoi vähän alle kilon. Kolmanneksi pilkki Terttu Veijalainen 560 gramman kalansaalilla.

tipahtikin maantielle ja jäi ohjasperissä roikkumaan.

Mari ja Taneli rötköttivät tiellä.

- Voi syötävä mimmoine syöttiläs tää on. En mie moista luupiatä eläissän ole nähny. Vaivattavan shiivatta. Ainos uuvet vaaatet keho njengoseks ryvötti. Jo mie kauppa puutuin, ku moisee kyyti heittävyin. Polone, näköne mie nyt oon ja suoletki on ihan kerällä, voivoti ja huusi Mari, sekä pyyteli apua.

Makkosen Maija tuli Maria auttamaan.

- En mie eniä eläissän selvii, viimine päivä miulla on, luulen mie. Tais jähä siksii ikuine vika. Jos vai koppuu vähäki korkiimmalle kohotallan, rupiip se hylky päpättämää.

- Anna vai älistä, elä piättele. On tiällä ilmassa tilua hotj miten äijä, neuvoi Maija.

- Tuollaista potkurii ta häntyyri ei viijä Harakanmäkee, ei ikinä. Ei muuta, ku sie, Pekko, lähet etshimää mustalaisen Mannee. Hepone tyrkkiä takas vaikka ruunun voimalla. A nyt mie arbuan. Se länttyrä on ollut nytki pelissä. Kyllä mie sen

känttyrän kylvetän.

- Hepone on miun, purulle katsho mie en lähe, hautuan hotj suohe, kivahti Pekka ja lähti kopukkaa kulettamaan päitsistä Kytösyrrjän päin.

- Osuap se tää Pekkoki, kuului Taneli Jehkin irvistävän.

Taneli nielaisi myrkyn. Ei edes mykähtänyt, mutta kovasti se kuitenkin koski, minkä Vanjakin huomasi ja sanoi Jehkille.

- Hänkkykö sie ilkut! Itsheki ostit pattijalan, tolvana.

- Mitä hittuu sie minnuu nyvit ta hämiät? Mikä patti ja missä? Näytä paikalla, tahi mie pörpätän.

Vanja näytti ja sanoi:

- Jätä parishoiminen iäres.

Mutta samassa Jehki oli kiinni ja alkoi vimmatusti pehmittää Vanjaa. Vanjalla rupesi maailma silmissä mustenemaan.

- Irti kulkutorvesta ja paikalla, huusi Taneli ja veti Jehkin pois.

- Painukua hiijen tuuttii kaikki, mie eruun koko arttelista.

Niinpä Jehki lähtikin omille teilleen.

Kurki Jokelainen

Toimituksen UUSI osoite:

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh./fax (02) 762 2551

Eskon puumerkki

Puolet hommasta on valmiina...

Nyt on Sinun vuorosi vaikuttaa.

Parhaan tukeksi pystyt antamaan äänestämällä. Olen aina halunnut vaikuttaa ääneen tärkeisiin asioihin, nyt sinäkin voit tehdä samoin.

43
pentti JUSSILAINEN vaikuttaa ääneen

www.penttijussilainen.fi Maakuntavaikuttaja • Myyntijohtaja • Reservin ylläpitäjä

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. vuonna 1981
2. Isänmaan puolesta
3. toi sodan jälkeen ensimmäisen kahvilastin Suomeen
4. kuivunutta hapanta ruisleipää
5. vuonna 1991
6. noin 25 vuotta
7. kanan
8. häntäluu
9. 27,3 vuorokautta
10. Norjassa

Karjalaisen kansan messu

Karjalaisen kansan messuun on mahdollisuus koontua lauantaina 24.3. klo 18 Helsingin Maunulan kirkkoon, Metsäpurontie 15. Mukana on Arduksen kuoro ja soitinryhmä, liturgina on Tapani Nuutinen.

Maunulan kirkko ns. "netti-kirkko". Messu taltioidaan, ja sitä voi käydä katsomassa osoitteessa www.verkkokirkko.fi. Radio Dei lähettää sen myös.

Tervetuloa pääkaupunkiseudun ja lähialueiden karjalaiset mielellään kansallispuvussa tai feresissä. Niin voimme lähettää terveisemme medioitten välityksellä muualle Suomeen ja netin kautta valtamerien taa! Osa meistä on tähän messuun Joensuussa osallistunut. Se on kaunis ja liikuttava tapahtuma. Oulunkylän seurakunta tarjoaa kirkkokahvit messun jälkeen.

Riihipuoti Oy on saanut oman uuden myllyn Pöytyän Riihikoskelle. Riihipuoti tunnetaan laadukkaiden lisäaineettomien luomuviljatuotteiden valmistajana. Uusi mylly on merkittävä tuotantolaitos Pöytyän alueella.

Vihkiäisiä myllyllä vietettiin tiistaina 27.2. Myllyn vihki ministeri Liisa Hyssälä. Myös muita alueiden johtohenkilöitä oli paikalla. Riihipuodin tuotevalikoimiin kuuluvat Äidin unelmat - keittämättä kypsyvät puurokset, kaura-, ohra-, ruis-, speltti- ja vehnäperheet.

Riihipuodin uuden myllyn omistajat Eeva (o.s. Rasilainen) ja Hannu Saari iloitsivat myllyn vihkiäisilaisuudessa. Eeva-rouvan juuret ovat Kurkijoella. Kuva Pekka Riikonen.

Hymyä huuleen

Puoliksi kadoksissa Ville (8 v.) vaelteli kaupassa. Tuttu setä kysyi häneltä: "Tietääkö äitisi, missä olet?" "Ei, mutta mä tiedän, missä se on", kuului vikkela vastaus.

***

Loimaalainen voitti jokunen viikko sitten kolmannen loton jättipotista ja sai osuutenaan yli 1,6 miljoonaa euroa. Kun sitten voittajalta kysyttiin, mitä hän voitollaan tekisi, oli vastaus: "Jatkan maanviljelystä, niin kauan kuin rahat riittävät!"

Haku

Tervehdys täältä Lopelta. Haluaisin näin Kurkijokelaisen välityksellä peräänkuuluttaa entisiä metsikkolaisia eli Kurkijoen Metsikon kylän asukkaita tai heidän jälkeläisiään.

Kyläämme kuului 35 vuotta. Tapaisimme vaikka tulevan kesän pitäjäjuhlissamme Loimaalla 11.-12. elokuuta tai yhteisen Metsikon matkan merkeissä. Ottakaa yhteyttä.

Leo Ristolainen

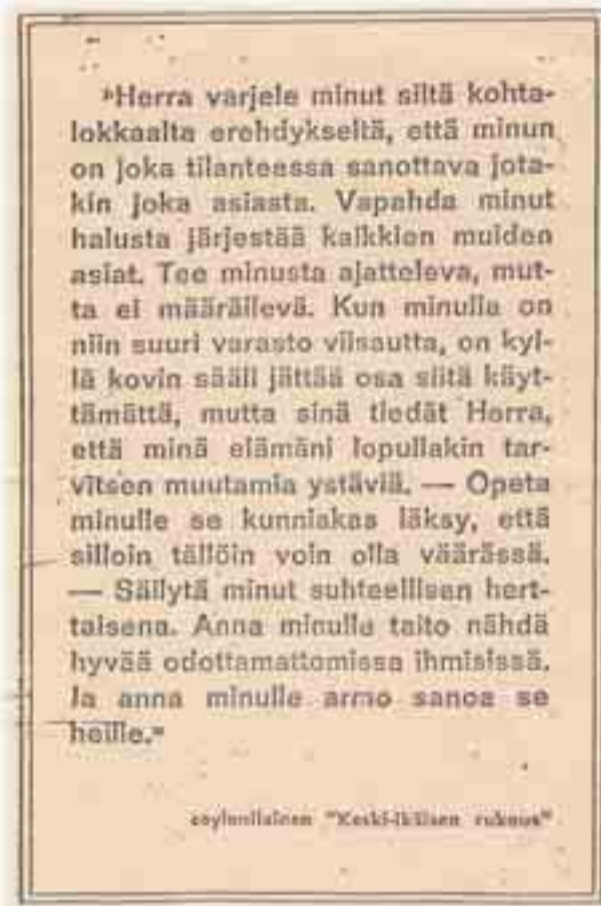
Vesikopintie 3
12600 LÄYLIÄINEN
puh. (019) 443 502
tai 040-593 7106
leo.ristolainen@pp.inet.fi

Kutsu varsinaiseen osuuskunnan kokoukseen

Mellilän Seudun Osuuspankin jäsenet kutsutaan varsinaiseen osuuskunnan kokoukseen, joka pidetään tiistaina 20.3.2007 klo 18.00 alkaen osuuspankin toimitalossa osoitteessa Sahantie 2, Mellilä. Kokouksessa käsitellään sääntöjen 13 §:ssä varsinaiselle osuuskunnan kokoukselle määrättyt asiat. Pankin tilinpäätöstä koskevat asiakirjat ovat jäsenten nähtävänä pankin konttorissa osoitteessa Sahantie 2, Mellilä. Osallistumisoikeus osuuskunnan kokoukseen on jokaisella pankin jäsenellä.

Mellilässä, 2. päivänä maaliskuuta 2007

Mellilän Seudun Osuuspankki
Hallitus

Loimaan oma poika Pauli parlamenttiin!

- Maakunnan yhteistyöryhmän asiantuntijajäsen
- Loimaan tulevaisuuslautakunnan puheenjohtaja
- Loimaan Seutukunnan kehittämiskeskuksen toimitusjohtaja
- Pelto-Markulan isäntä
- Kolmen lapsen isä ja puoliso

Pauli Salminen 32

osaava aluekehittäjä

INHIMILLISEN ELÄMÄN JA HYVINVOINNIN PUOLESTA

Lisätietoa kirjastani Ihmeiden aika!

www.paulisalminen.fi

- Ei se politiikka, vaan totuus ja oikeudenmukaisuus.

KOKOOMUS

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA
LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna: ma-pe 12-18, la 10-14

MUUSTA! Lahjaksi
KURKIJOKI-KIRJAT VIIRIT JA VAAKUNAT

KOTISEUTUMATKAT KURKIOELLE 2007
8.-11.6., 10.-13.6., 15.-18.6. ja 18.-20.6.
Hot. Vierasmaja tai hot. Helmi
Hinnat alkaen
230 €/hlö
Kysy myös muita matkojamme, ryhmille paikkoja myös muille lähtöpäiville.
NIINIMÄKI!
(02) 486 5880
www.matka-niinimaki.fi

EHT-liiton jäsen

Erikoishammasteknikko
MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

ERLUND-talo Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
Ysitie 345, 32300 MELLILÄ
Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN
Varatuomari
Julkinen kaupavahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY
varatuomari Jari Heikman
varatuomari Kaarina Nylamo
varatuomari Katri Ranta-Eskola
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäätä Loimaan Aluesairaala

LAATUA EDULLISUUTTA AMMATTILAISelta

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/ kivi-istutustyöt
- Sormuksien valmistus
- Ja nyt myös lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ
KELLOLIIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppalankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

Riihipuodille mylly

